

IDENTITA

MODLITEBNÝ TÝŽDEŇ MLÁDEŽE 2011

JEŽIŠ POVEDAL:

Ja som svetlo sveta

Viktor sedel zamračený a nahnevaný v kaviarni. Pred ním stál pohár jeho obľúbeného banánového koktailu. Keď servírka Andrea uvidela výraz jeho tváre, opýtala sa: „Stalo sa niečo, Viktor? Nechutí ti koktail?“

Viktor sa strhol. „Ahoj, Andrea! Prepáč, nevšimol som si ťa.“ Až keď pozrel na vysoký pohár pred sebou, uvedomil si, čo sa ho Andrea pýtala. „Koktail je fajn. Vlastne – aby som pravdu povedal – ešte som ho neochutnal.“

Andrea sa rozhliadla po malej kaviarni... Potom si sadla naproti Viktorovi. „Nie je tu veľa ľudí. Tak čo sa deje, Viktor? Čo ťa trápi?“

Viktor pozrel do očí plných súcitu, porozumenia a záujmu a prvýkrát sa v to ráno usmial. „Si úžasná, vieš to?“

Andrea sa prekvapene pozrela na Viktora: „Ja? Prečo?“

„Sama máš toľko starostí... Tri deti, dve zamestnania a na všetko si sama...“

„Hm..., ibaže ja som sa pýtala, čo je s tebou.“

„Práve o tom hovorím. Ako je možné, že si vždy prvá všimneš, že niekto má problémy? Nemáš sama dosť starostí?“

„Možno práve preto si to všimnem aj u druhých,“ usmiala sa. „Nezistil si, že trápenie iných je oveľa zaujímavejšie než vlastné? No tak, hovor...“

Viktor sa nadýchol a začal: „Vieš, premýšľam, že by som zmenil odbor. Znova! Som už druhý rok na výške a stále neviem, čo by som vlastne chcel robiť. Čím by som chcel byť, keď budem naozaj dospelý – ak vôbec niekedy budem.“

Andrea sa znovu usmiala: „V tom je asi ten vtíp. Zistiť, čím by si bol, keby sa naplnil tvoj detský sen.“

„Čo? To ako myslíš hasičom, kozmonautom alebo programátorom, ktorý zarába milióny...?“

Viktor sa začal smiať, ale po chvíli sa zarazil. „To je naozaj dobrý nápad. Budem o tom premýšľať.“ A roztržitým pohybom zamiešal koktail.

„Tak fajn. A teraz platíš. Bude to 250 dolárov,“ povedala Andrea s úsmevom. Začala vstávať od stola, ale Viktor ju zastavil: „Počkaj, to bol ten menší problém.“ Andrea si opäť prisadla. „Profesor Ellison nám dal strašne ťažkú úlohu. Máme napísať desaťstranovú esej na tému: ‚Kto som?‘ Desať strán! Chápeš to?“

Na takú tému nedám dokopy ani desať slov, nie desať strán!“ rozohnil sa Viktor.

Kto som? To je jedna z veľkých životných otázok, možno tá najdôležitejšia. Niektorí ľudia hľadajú odpoveď celý život. Niektorí ju nikdy nenájdu a niektorí sa o to ani nepokúšajú.

Keď sa ťa niekto spýta, kto si, čo mu odpovieš? Najčastejšie povieme svoje meno. Lenže meno prezradí len to, ako ťa oslovujú druhí. Meno nikomu nepovie, kto vlastne si, kým si vo svojom vnútri. Aké ďalšie odpovede sa ponúkajú? Ktoré z uvedených možností by si uviedol?

- Som žena.
- Som muž.
- Som syn/dcéra toho a toho.
- Som sestra/brat.
- Som matka/otec.
- Som tej a tej národnosti.
- Som z toho a toho štátu.
- Som kresťan.
- Som adventista siedmeho dňa.

Alebo by si možno odpovedal podľa toho, čo robíš:

- Som umelec.
- Som typ, ktorý má rád prírodu.
- Som blázon do počítačov.
- Pracujem v spoločnosti „AX“.
- Som atlét.

Najlepšia odpoveď by znela: „Som Božie dieťa.“ Ale čo to znamená? Ako vyzerá Božie dieťa? Ako sa Božie dieťa správa? Vedel by si na prvý pohľad odhadnúť, kto je Božie dieťa? Môžeš o sebe povedať, že žiješ ako Božie dieťa?

Čo to vlastne znamená? Najlepšie to zistíme, ak sa pozrieme na skutočné Božie dieťa – Ježiša z Nazareta.

Skús sa zamyslieť nad tým, ako Ježiš zistil, kým je. Môže to byť veľmi zaujímavé. Väčšinou predpokladáme, že Ježiš, ako Boží Syn, to jednoducho vedel. Je pravda, že On bol Boží Syn. Bol človek aj Boh. (To sa už nikomu ďalšiemu nepodarilo, aj keď sa o to ľudia po celé stáročia pokúšali.) Napriek tomu začal svoj „ľudský“ život tu na zemi ako dieťa – podobne ako my. Rástol a učil sa ako dieťa. Som si istá, že niektoré židovské bábiky a rabíni ho trápili otázkou, čím by chcel byť, keď vyrastie. Čo im asi o tom, kým je, povedal ako mládeňec? „Som syn Márie a Jozefa. Som Žid. Som z Nazareta. Som tesár.“

Pri hľadaní odpovedí na otázku „kto som“ nám môžu pomôcť príbehy, ktoré nám rozprávajú naši rodičia a prarodičia. Predstav si, aké príbehy asi počúval Ježiš! „Keď si bol malým dieťaťom, anjeli spievali pri твоjich jasličkách. Jeden z nich mi povedal, že v určený čas zachrániš svoj ľud od ich hriechov.“ Vieš si predstaviť, ako sa asi cítil Ježiš, keď ako desaťročný chlapec počúval tieto príbehy?

Ako Ježiš zistil, kým v skutočnosti je? Počas tohto modlitebného týždňa nebudeme študovať to, čo mu povedali rodičia, ani to, čo o sebe vyčítal z proroctiev, ale to, ako sám hlboko vo svojom vnútri spoznával, kým je a aké je jeho poslanie. Možno nám to pomôže nájsť spôsob, ako si sami môžeme zodpovedať podobné otázky. Možno sa naučíme niečo o tom, kým v skutočnosti sme.

V Jánovom evanjeliu je zaznamenaných sedem známych výrokov *ja som*, ktoré Ježiš povedal.

Ja som svetlo sveta – to je prvý výrok *ja som*, nad ktorým sa zamyslíme: V Jánovom evanjeliu je prvýkrát Ježiš nazvaný svetlom hneď v prvej kapitole. Ján, najmladší z Ježišových dvanástich apoštolov, je známy predovšetkým svojimi výrokmami o Slove. O niekoľko veršov ďalej Ježiša nazýva svetlom. Prečítajme si spolu Ján 1,4.5: „V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A to svetlo vo tme svieti, ale tma ho nepohltila.“ Iné preklady hovoria, že temnota ho nemôže prekonať. Svetlom je teda samotný Ježišov život. Už samotnou svojou existenciou prináša Ježiš (Otec a Duch Svätý) svetlo do vesmíru. Možno preto je svetlo prvá vec, ktorú stvorili.

V 9. verši Ján nazýva Ježiša „pravým svetlom“, ktoré osvecuje každého človeka. Každého! Nielen toho, kto ho prijme, ale každého. To je kľúčové zasľúbenie. Ježiš prichádza na tento svet a žije ako človek, aby priniesol svetlo každému.

Pozrime sa na výrok, v ktorom Ježiš vyhlasuje, že je svetlo sveta: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť v tme, ale bude mať svetlo života.“ (Ján 8,12)

Je to veľmi známy výrok. Ľudia si neuvedomujú, čo znamenal vo chvíli, keď ho Ježiš vyslovil. Viete, ktorá udalosť sa stala tesne predtým a určitým spôsobom uviedla tento Ježišov výrok? Je to príbeh o žene, ktorá bola pristihnutá pri cudzoložstve. Farizeji chceli, aby bola ukameňovaná, ale Ježiš jej odpustil a povedal: „Choď

a odteraz už nehreš!“ My všetci sme boli viackrát v živote pristihnutí pri hriechu. Vôbec nezáleží na tom, či to bolo niečo veľmi zlé, alebo len nejaká „maličkosť“. Dúfam, že sme všetci šli za Ježišom, aby nám odpustil a očistil nás. Aj keď je to ťažké, stále je to tá ľahšia časť procesu odpustenia. Ťažšie je to, čo nasleduje: „Choď a odteraz už nehreš!“ Ale ako? Ako sa dá žiť na zemi a nehrešiť?

Pri čítaní tohto príbehu ľudia väčšinou skončia na tomto mieste: „Odpúšťam ti, teraz bež a už buď dobrý!“ A čo robíme? Ideme a hrešíme ďalej.

Ale Ježiš tu nekončí. Prečítaj si znovu 12. verš.

Nie je zvláštne, čo tu Ježiš hovorí? Vyzerá to, akoby chcel úplne zmeniť tému! „Ja som svetlo sveta.“ Čo to má spoločné s „choď a odteraz už nehreš“?

Premýšľaj. To prvé, čo potrebujeme, keď chceme čokoľvek robiť, je svetlo. Ťažko by sme sa hoci len obliekli alebo najedli, ak by sme nemali aspoň trochu svetla. (Ak by sme nemali duchovné svetlo, podľa čoho by sme mohli zistiť, ako sa máme správať, aby sme žili tak, ako sa to očakáva od Božieho dieťaťa?)

Žena, ktorá sa dopustila cudzoľožstva, to neurobila preto, že chcela byť zlá. Pravdepodobne ani netúžila po vlastnom uspokojení. S najväčšou pravdepodobnosťou chcela zažiť to, po čom túži každá ľudská bytosť – byť milovaná. Ľudia skúšajú všetko možné, len aby cítili, že majú hodnotu, že sú milovaní. Stáva sa, že sa stretnete s človekom, ktorý vám robí komplimenty a hovorí o vás krásne veci.

Takýmto spôsobom predstiera, že vás miluje, aj keď vy v srdci cítite, že mu na vás až tak nezáleží. Zažili ste to niekedy? Pocit uspokojenia, ktorý ste mali na začiatku, rýchlo vyprchá...

Tejto osamelej žene Ježiš povedal: „Nasleduj ma a budeš žiť vo svetle mojej lásky. Viem, kto skutočne si, a mám ťa rád. Nemilujem ťa preto, čo by som mohol od teba získať, ani preto, aby som ťa mohol ovládať. Mám ťa rád, pretože si a pretože si moja. Ja som svetlo sveta. Poď a nasleduj ma.“

Ako to Ježiš o sebe zistil? Ako sme už povedali, Ježiš bol Boh v ľudskom tele. Určite vedel množstvo vecí. Mária mu rozprávala príbehy o jeho narodení a o tom, čo sa o ňom dozvedela od anjelov. Keď ako dvanásťročný šiel do chrámu, sledoval kňazov, ako prinášajú obete. Vtedy si začal uvedomovať svoje poslanie na tomto svete. (Predstav si, že to všetko prežíval ako dvanásťročný! Keď som mala 12 rokov, zaujímali ma skôr hry a zábava.) Vieme, že Ježiš trávil veľa času čítaním zvitkov Starého zákona a modlitbami. Z Biblie sa dozvedáme, že pri krste naňho zostúpil Duch Svätý. Môžeme si byť istí, že ten istý Duch bol s ním aj v detstve a dospievaní, keď pri štúdiu a modlitbách objavoval, kým vlastne je. Ježiš chápal, že v Biblii je Boh predstavený ako nositeľ svetla, ktorý zasľúbil (dokonca už Adamovi a Eve), že zošle vykupiteľa. Vykupiteľ mal na zem opäť priniesť svetlo, ktoré hriech zahalil. Ježiš pochopil, že on je tým vykupiteľom.

Ježiš vedel, že pravým svetlom sveta je láska. Vedel, čo je to dokonalá láska. Vedel, ako veľmi sú zde-

formované naše predstavy o láske. Vedel, že ľudia majú sklon k dvom extrémom – buď zastávať názor, že sú príliš zlí na to, aby ich Boh miloval, alebo že ich Boh musí milovať, pretože sú lepší než ktokoľvek iný. Ježiš prišiel, aby nám ukázal, aká je v skutočnosti Božia láska. Prejavoval ju každý deň. Dotýkal sa ľudí, ktorých sa iní štilili. Liečil tých, ktorými ostatní opovrhovali. Odpúšťal ľuďom hriechy, hovoril s nimi, smial sa s nimi, chodil na ich svadby a oslavy. Mal ich rád! A oni to cítili.

Potom povedal: „Nasleduj ma. Ži vo svetle. Boh ťa má rád – odovzdaj to ďalej.“

Možno si poviete, že zatiaľ ste sa nedozvedeli nič nové. Všetci predsa vieme, že Ježiš je svetlo sveta. Pravdepodobne budete súhlasiť s tým, že láska je iný výraz pre svetlo. Ale teraz príde niečo neočakávané.

V Reči na vrchu povedal Ježiš šokujúci výrok. Nenájdem ho u Jána, ale u Matúša. Nájdite si Mat 5,14: „Vy ste svetlo sveta.“

Čože? Kto je svetlo sveta? Ja? To si robíte žarty!

Viktor by bol určite prekvapený, keby vo chvíli, keď sa trápil so svojou úlohou, k nemu niekto prišiel a povedal mu: „Viktor, vieš, kto si? Ty si svetlo sveta!“ Andrea by zrejme bola prekvapená ešte viac, aj keď ona sama už svetlo lásky nevedomky okolo seba šírila.

Ale Ježiš práve to povedal: „Vy ste svetlo sveta.“ Tieto slová neboli určené len niekoľkým tisíckam poslucháčov, ktorí boli v ten deň s ním na vrchu. Potom ich vyzval, aby sa

nepokúšali skrývať svoje svetlo pod nádoby. Mali ho dať na svietnik, aby osvecovalo všetkých okolo. Nebude to vyzeráť ako chvastanie? „Hej, pozri na mňa, ja som svetlo sveta.“

Myslíte, že Ježiš to myslel takto? Našťastie o tom nemusíme diskutovať. Vysvetľuje to sám. Nehovorí: „Aby ľudia videli vaše dobré skutky a chválili vás!“ Ježiš povedal: „Aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!“

Je to ako so Slnkom a Mesiacom. Slnko horí, vydáva obrovské množstvo svetla a tepla. Nikto mu nedoplnuje pohonné hmoty ani ho znovu nerozsvecuje. Boh ho tak stvoril, začal a odvtedy svieti. Boh je ako Slnko. Samotnou svojou existenciou – tým, že je – vydáva svetlo, lásku a dobro.

Mesiak je len veľká guľatá skala. Nemá nijaký zdroj svetla ani tepla. Nemôže svietiť, ani nikoho zohriať. Keby si k nemu prišiel a opýtal sa ho, čím je a na čo je dobrý, mohol by len smutne povedať: „Neviem. Som bezcenný kus kameňa.“ Aj keby Mesiak videl, cítil a myslel, netušil by, že keď naň svieti Slnko, žiari na oblohe ako drahokam. Keď je v splne, odráža toľko svetla, že vrhá tieň.

Verili by ste, že na osvietenej strane Mesiaca vystúpi teplota až na 123 °C? Sotva sa však otočí okolo svojej osi, môže teplota na póloch neosvietenej strany klesnúť až na -233 °C. To je poriadny rozdiel!

Čo sa stane, keď uveríme, že Ježiš je svetlo sveta? Najprv ho požiadame, aby svoje svetlo a lásku vniesol do nášho života. Potom začneme denne tráviť čas „vyhrievaním sa“ v jeho

prítomnosti – pri štúdiu Biblie, modlitbách a chválach. Ďalším krokom je, že začneme trénovať, ako odrážať jeho svetlo a lásku na ľudí okolo.

Pozrime sa, čo robí Božie svetlo. Zahrieva ľudí, svieti, rozjasňuje a povzbudzuje... Ak sa chcete dozvedieť, či sa správate ako svetlo, opýtajte sa, či sa ľudia vo vašej prítomnosti cítia lepšie, či ich to povzbudí. Vyhľadávajú ľudí, ktorých prítomnosť vás zohrieva a pri ktorých sa cítite milovaní. Prežívajte viac času v ich prítomnosti. Jedným zo spôsobov, ako sa učiť preukazovať Božiu lásku, je nadväzovať vzťahy s inými.

E. G. Whiteová nám kladie niekoľko otázok. „Uvedomujete si, že ste svetlo sveta? Prinášate prostredníctvom vašich slov a činov záblesk neba do vašich domovov? (Môžeme doplniť aj – do školy, do práce, všade, kde sme.) Čo znamená byť svetlom sveta? Znamená to mať Boha ako sprievodcu, žiť v spoločenstve svätých anjelov a ďalej odrážať svetlo, ktoré na nás dopadá. Ak však ohľaduplnosť, znášanlivosť a lásku neuplatňujeme vo svojich rodinách, Boh a anjeli sú zarmútení. Namiesto toho, aby ste boli svetlom sveta, stávate sa súčasťou temnoty.“ (*Australasian Union Conference Record; November 1, 1904, par. 8*)

Stávate sa temnotou!

Problém nastáva, ak sa príliš zameriame na seba, ak sa stále sledujeme a máme obavy, či sme svetlom sveta, alebo súčasťou temnoty. Niekedy hrozí, že sa budeme posudzovať príliš prísne. Ak trávime príliš veľa času tým, že skúmame seba a svoje

skutky, stávame sa Mesiacom, ktorý sa odvracia od Slnka. Ak sa pozeráme na seba, namiesto na Ježiša, sme na rýchlejšej ceste stať sa chladnými a temnými. Ak však svoj pohľad uprieme na Ježiša, ak pôjdeme s ním, ak mu budeme hľadiť do tváre a „vpíjať“ do seba jeho lásku, potom sa odrazí na všetkých okolo. Všimnú si, že sme rozžiarení a radostní. Budú mať lepší pocit zo seba samých. Možno sa opýtajú, prečo sme takí šťastní a my budeme môcť odpovedať: „Pretože Ježiš ma tak veľmi miluje, že si jednoducho nemôžem pomôcť, musím byť šťastný. A on miluje aj teba, vedel si to?“

My nie sme a nikdy sa nestaneme zdrojom svetla pre svet, práve tak, ako sa Mesiac nikdy nestane zdrojom tepla a svetla pre Zem. Ak však dovolíme Ježišovi, aby osvietil svetlom svojej lásky náš život, potom sa staneme lampami jeho slávy. Keď to iní uvidia, aj oni sa naučia chváliť Boha.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Kto si? Kým si v skutočnosti?
2. Ako sa podľa tvojho názoru asi cítila žena, keď jej Ježiš odpustil? Prečo? Už si sa tak niekedy cítil?
3. Súhlasíš s tým, že láska je svetlo sveta? Prečo je to také dôležité?
4. Prečo tak ľahko strácame odlesk Božieho svetla?
5. Podel sa s ostatnými o skúsenosti, keď Boh vniesol svetlo a lásku do tvojho života.

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 1

**PRETOŽE JEŽIŠ JE SVETLO SVETA,
JA MÔŽEM BYŤ LAMPOU A SVIETIŤ INÝM
NA CESTU K NEMU.**

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som dvere

Andrea, servírka vo Viktorovej obľúbenej kaviarni, sa vydala smerom k jeho stolu. Chcela zistiť, čo si dnes objedná. Zrazu si všimla jeho vydesený výraz v tvári. Začala hovoriť skôr, ako prišla k stolu. „Viem, viem, vyzerám ako obeť domáceho násillia! Každý na mňa zíza. Vidiš tam tie lietacky?“ Viktor sa pozrel smerom, ktorým ukázala. Potom opäť na Andreu. Na jeho tvári sa objavil záblesk porozumenia a súcitu. „Dám ti jednoduchú radu. Tie dvere sú urobené tak, aby si videl toho, kto prichádza. Ale nepomáha to v prípade, že sa v nich stretnú dvaja ľudia, ktorí prichádzajú z opačných strán s plnými rukami riadov, obzerajú sa cez plece a pritom sa ešte s niekým rozprávajú...“

„Au,“ zasipel súcitne Viktor. Na jeho tvári sa objavil komický výraz.

„Au je správne,“ pritakala Andrea a dotkla sa svojej pomliaždenej tváre. „Vyzerá skoro tak zle, ako veľmi to bolí. Tento týždeň sú dvere mojím prekliatím. Včera sa nám vo dverách do kuchyne zlomila detská zábrana a ja som našla psa a moju trojročnú Mišku v kuchyni. Sedeli na zemi a spolu sa krmili cereáliami.“

Viktor sa rozosmial. Andrea naňho zagánila a povedala: „To vôbec nie je smiešne! Tak čo si dnes dáš?“

„Poznáš ma predsa. Vieš, že mám rád koktaily,“ usmial sa Viktor. „Dal som si záväzok, že ochutnám všetky. Dnes je na rade jahodový. A urob mi, prosím ťa, láskavosť – cez tie dvere choď opatrne.“

„Neboj sa!“ odpovedala Andrea.

Keď sa vracala s koktailom, Viktor už usilovne klopkal na klávesnicu svojho notebooku. Keď pred neho postavila pohár chladeného jahodového koktailu, zdvihol zrak. „Vďaka! A nie len za ten koktail. Zase si mi pomohla s prácou do školy.“

„Prosím? Píšeš o nešikovných ženách?“

„Nie, ale profesor Ellison tento týždeň hovoril o dverách. Na čo slúžia, komu bránia vstúpiť dnu, komu von a čo znamená, keď Ježiš povedal, že On sám je tými dverami. Upozornil nás na niečo, o čom som nikdy neuvažoval. Spomínaš si na verš v Zjavení, ktorý hovorí o tom, že Ježiš klope na dvere? Kontext tohto verša vôbec nie je taký, ako sa bežne používa – teda že ide o dvere srdca každého človeka.

Z kontextu vyplýva, že ide skôr o dvere cirkvi, konkrétne cirkvi v Laodicei. Čo si myslíš, že to môže znamenať?“

Andrea sa na chvíľu zamyslela. Do kaviarne totiž práve vstúpila veľká skupina ľudí. „Myslíš, že Ježiš klope na dvere cirkvi? Chce vojsť dnu, a nemôže? Hm, to je na zamyslenie. Prepáč, musím ich obslúžiť.“

Druhý výrok *ja som* nájdeme u Jána 10,9: „*Ja som dvere*. Kto vojde cezo mňa, bude spasený. Bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.“ Niektoré preklady používajú slovo dvere, iné brána. To, že Ježiš je svetlo, dáva zmysel – svojou prítomnosťou ľudí osvecuje a zohrieva. Ale ako môže byť niekto dverami?

Pozrime sa na kontext tohto príbehu. Predchádzajúca kapitola hovorí o tom, ako Ježiš uzdravil slepého. Ježiš najprv povedal: „Ja som svetlo sveta,“ a potom muža uzdravil. Tento človek bol slepý od narodenia. Niektorí si mysleli, že ho stihol Boží trest za jeho hriechy alebo za hriechy jeho rodičov. Iných pobúrilo to, že ho uzdravil v sobotu! Viete si to predstaviť? Predstav si, že si od malička slepý. Ježiš ťa uzdraví. Kazateľ a starší v tvojom zbore namiesto toho, aby sa tešili, sa na teba mračia, pretože sa to stalo v sobotu.

Na konci 9. kapitoly čítame, že Ježiš upozorňuje farizejov, že majú problém s duchovnou slepotou. Desiatu kapitolu sa začína ilustráciou o zlodejoch, ktorí sa vlámali do ovčince, aby ukradli ovce. Preliezajú múr namiesto toho, aby vošli dverami. Ježiš hovorí, že ovce nepočúvajú

toho, kto nie je ich pastier. Jeho ovce počujú jeho hlas. Možno čakáte, že povie, že on je pastier – a je to pravda. (O tom budeme hovoriť iný večer.) Najprv však hovorí, že je dverami do ovčince. Čo tým chce povedať?

V Ježišovej dobe niektoré ovčince nemali ani dvere, ani brány. Bola to jednoduchá kamenná ohrada s úzkym vchodom, do ktorého si na noc ľahol pastier. Vďaka tomu sa v noci do ohrady nedostal nijaký dravec. V prípade nebezpečenstva sa pastier zobudil a šelmu odohnal. Ak sa chcel do ovčince vlámať zlodej, musel preliezť múr. Keby šiel cez vchod, zobudil by pastiera. Takýmto spôsobom sa človek môže stať dverami.

Akú funkciu plnia dvere? Ak by bol profesor Ellison tvojím profesorom náboženstva a dal by ti za úlohu napísať úvahu na tému *dvere*, asi by si tiež najprv premýšľal o tom, na čo dvere slúžia. (Skúste napísať na tabuľu niekoľko praktických návrhov.) Dvere otvárame a zatvárame. Dvere bránia osobám a zvieratám vstúpiť dnu alebo vyjsť von. Chránia tých, čo sú vo vnútri. Udržujú v miestnosti teplo alebo chlad. Môžu byť otvorené, aby ľudia mohli vojsť, alebo zamknuté, aby sa nedostali dnu. Ukazujú, kade sa dá vojsť dovnútra. Ak chceš vojsť do domu, musíš prejsť dverami. (Môžeš vliezť aj oknom, ale to zväčša znamená, že nemáš dobré úmysly.)

Zamyslime sa, ako Ježiš naplnil úlohu dverí.

JEŽIŠ OTVÁRA Čo Ježiš otvára? K čomu nám umožňuje prístup? K láske, pravde a svetlu. Je vždy „otvorený“ tým,

ktorí chcú s ním hovoriť alebo ho počúvať. Prijal Nikodéma, ktorý k nemu prišiel v noci. Vítal zástupy ľudí, ktoré ho nasledovali. Prijal ženu pri studni. Ježiš je pripravený počuť, čo mu chceme povedať (môže to byť aj niečo negatívne a zraňujúce). Keď bol Dávid smutný alebo rozhnevaný, v žalmoch vyjadril Bohu svoje negatívne pocity. Boh ho v tom nepodporoval, ale ani ho neodmietol vypočuť. Počuli ste niekedy od šéfa, zamestnávateľa alebo kazateľa, že uplatňuje „politiku otvorených dverí“? Znamená to, že je vždy pripravený vypočuť vás. Nemusíte mať obavy, že obťažujete. To isté platí u Ježiša.

JEŽIŠ ZATVÁRA Pred čím Ježiš zatvára? Biblia učí, že príde čas, keď Boh zavrie dvere pred každým hriechom, lžou, nenávisťou, závišťou, modloslužbou, sebeckom a pýchou. Ľudia, ktorí milujú hriech, zostanú vonku. Boh nechce, aby zostali vonku, preto necháva dvere otvorené tak dlho, ako je to len možné. Stále volá a prosí ľudí, aby vošli k nemu. Robí to odvtedy, ako sa Adam a Eva skryli pred Hospodinom. Potrvá to až do posledného dňa. Potom sa dvere zatvoria a hriech bude navždy zničený.

Ježiš niekedy zatvára to, čo my otvárame, a naopak – otvára, čo my zatvárame. V počiatkoch adventizmu, ešte skôr než bola založená naša cirkev, niektorí kresťania v Amerike verili, že proroctvo o „zatvorených dverách“ (Zj 22,11.12) sa už naplnilo, a že neexistuje šanca na spasenie pre tých, ktorí neprešli „veľkým sklamaním“. Sme vďační, že naši priekopníci

zostali otvorení Bohu a boli schopní rozpoznať svoj omyl. Ako je to s nami? Sme „otvorení“ Bohu a jeho cestám, aj keď sa nezhodujú s našimi plánmi? Alebo sme „zatvorení“ každej myšlienke, na ktorú sme neprišli sami? Sme ochotní zmeniť svoje zaužívané názory alebo tradície, keď je to potrebné? Je naša myseľ otvorená, alebo zatvorená? Sme otvorení pre Boží hlas?

JEŽIŠ NÁS DRŽÍ VO VNÚTRI V zime dvere zatvárame, aby teplo neunikalo von. Aj v horúcom lete dvere zatvárame, aby sa dovnútra nedostal teplý vzduch. Dvere do ovčince pastier zatvára preto, aby ovečka neutiekla. Servírka Andrea mala vo dverách do kuchyne detskú zábranu. Nie preto, žeby nemala rada svoje deti a psa, ale kvôli ich bezpečiu. V domovoch dôchodcov, a predovšetkým tam, kde ležia ľudia postihnutí duševnými poruchami alebo Alzheimerovou chorobou, sa musia dvere zamykať, aby chorí nevyšli von sami. Často totiž nevedia, kde sú, a ľahko by sa mohli stratiť. Neraz sa hnevajú, že sú zamknutí. Ale tí, čo sa o nich starajú, vedia, že pre ich zdravie a bezpečnosť je to nevyhnutné. Možno sa aj vám stalo, že vaši blízki sa na vás hnevali, keď ste ich chceli pred niečím ochrániť. Môže to byť veľmi bolestivé.

Zatvára niekedy Ježiš svoje ovce? „Zostaňte so mnou,“ hovorí. „Buďte so mnou. Dovoľte mi, aby som vám vybral cestu.“ Niekedy sa môžeme cítiť príliš obmedzení okolnosťami alebo pravidlami. Pravda je však taká, že ak sa primkneme k Ježišovi, budeme

prekvapení, ako ďaleko sa dostaneme. Získame viac skúseností a zažijeme viac dobrodružstva, než sme čakali. Určite viac než tí, čo preskočia múr a uviaznu v trní. Ježiš je pripravený zachrániť ovečku, ktorá uviazla v trní. Chce jej dať novú šancu.

JEŽIŠ BRÁNÍ VOJSŤ DNU Keď ide o teplo a zimu, môžeme sa na vec pozeráť dvoma spôsobmi. V zime uchováme teplo vo vnútri. Chceme, aby chladný vzduch zostal vonku. V lete si držíme chladný vzduch dnu a chceme, aby horúci vzduch zostal vonku. Práve na to slúžia dvere. Keď sú dvere do ovčince zamknuté, ovečka síce nemôže vyjsť von, ale ani hyeny, šakaly a vlci sa nedostanú dnu. Nevie, ako je to s ovcami, ale viem, že sú rôzne typy ľudí. Niektorí radšej zostávajú dnu, v bezpečí. Iní rebelujú a rozhorčujú sa, kedykoľvek majú pocit, že sú obmedzovaní. Do ktorej skupiny patríš?

V našom texte Ježiš hovorí o zlodějoch, ktorí preliezajú múr. Svet sa veľmi vzdialil zámeru, ktorý s ním mal Boh pri stvorení. Už sa tu vôbec necítim v bezpečí. Aj keď sú dvere zatvorené, stávajú sa zlé veci. Zloděj vnikne do zamknutého domu, aby si niečo ukradol. Iný sa vláme do srdca a vezme nám pokoj a pocit bezpečia. Ľudia, ktorým niekto vykradol byt, hovoria, že najhoršie nebolo to, že im vzali peniaze, šperky alebo televízor. Najhoršia bola strata pocitu bezpečia. Cítili sa podvedení. Niektorí to prirovnali až k znásilneniu. Rovnako sa môže cítiť aj tvoje srdce – okradnuté, podvedené, pošpinené. Možno pre

nedodržaný sľub, zradenú dôveru alebo zničené priateľstvo.

Ježiš to tak nikdy nerobí. Zamknuť dvere neotvára násilu. Povedal: „Ja som dvere. Ja som jediná cesta, ktorá vedie k pokoju.“ Ježiš otvára svoje dvere dokorán a prijíma. Objíma a dáva pocit bezpečia. Jemu môžeš veriť a dôverovať. Znie to jednoduché, však? Ježiš ťa nikdy nesklame. Možno sa ti zdá, že tebe sa to už stalo. Tvoje modlitby boli možno vy počuté inak, ako si si prial. Možno si na niektoré svoje prosby ešte nedostal odpoveď. Môžeš mu napriek tomu dôverovať? Áno, môžeš.

JEŽIŠ UKAZUJE CESTU Ježiš povedal, že je jedinou cestou k Otcovi. Čítame to v Ján 14,6, hneď potom, ako povedal, že je cesta, pravda i život. O tom budeme hovoriť neskôr. Niektorí si mysli, že tí, čo nikdy nepočuli o Ježišovi, budú zatratení. Biblia to však neučí. Boh je dokonalý a spravodlivý sudca. Vie, či niekto chce ísť za ním, alebo ho odmieta. (Rim 1,18–20) Ľudia môžu byť spasení napriek tomu, že nepoznali biblickú vierouku a nikdy o Ježišovi nepočuli – a to vďaka Ježišovej smrti a vzkrieseniu.

Ježiš hovorí aj o ľuďoch, ktorí sa snažia vojsť do ovčince iným spôsobom. Nazýva ich zlodejmi a zbojníkmi. To sú tí, čo preliezajú múr. Snažia sa nájsť inú cestu. Ak nezmenia svoj názor a nevojdú cez dvere, budú vyhnaní. Ježiš je dverami, jedinými dverami k životu. Každý z nás sa môže rozhodnúť, ako chce vojsť. Ježiš nielen otvára dvere nám, ale aj my otvárame dvere jemu. V Zj 3,20

je napísané, že aj my máme dvere: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolať s ním a on so mnou.“ Viktorov profesor by určite súhlasil s tým, že aj tradičný výklad textu, ktorý hovorí, že Ježiš túži vojsť do srdca každého človeka, je správny.

Už roky počúvame, že Ježiš túži prebývať v našich srdciach. Nikto nám však nevie vysvetliť, čo to znamená v praxi. Deti sa často pýtajú, ako môže Ježiš vojsť do ich malých srdiečok. Podobný problém mal aj Nikodém, keď mu Ježiš povedal, že sa musí znovu narodiť. Nikodém sa ho spýtal, ako môže vojsť do lona matky. Sekulárni ľudia týmto textom často nerozumejú. Ak sme úprimní, musíme priznať, že ani my presne nevieme, ako to funguje.

Ježiš dvere nikdy nevylomí. Nikdy na nás netlačí silou. Ticho stojí pri dverách a klope. Čaká našu odpoveď. Čaká, kým mu otvoríme.

Čo teda znamená, že „Ježiš klope na naše srdce“? Môže Ježiš klopať prostredníctvom nášho svedomia? Väčšinou vieme, čo máme alebo nemáme urobiť. Veľmi dobre si uvedomujeme, keď urobíme niečo zlé. Zostanú v nás nepríjemné výčitky. To je klopanie na dvere. Odpovieme naň? Alebo budeme predstierať, že sme si nič nevšimli? Alebo si vymyslíme množstvo dôvodov a argumentov, ktorými sa chceme ospravedlniť? Často si pomyslíme: „Veď len raz. Len teraz.“ Keď nás kazateľ vyzýva odovzdať svoj život Bohu, niekedy hovoríme: „Ešte chvíľu... Ešte chvíľu

si chcem užívať... žiť tak, ako sám chcem.“

Klopaním na dvere môžu byť aj slová tvojho priateľa alebo text piesne. Niekedy si možno povieš: „Fajn, Ježiš stojí pri dverách. Skôr, ako mu otvorím, rýchlo najskôr poupratujem. Nechcem, aby videl, ako to tu vyzerá.“ On to však veľmi dobre vie. Len on môže urobiť v tvojom srdci dokonalý poriadok. Môže sa totiž stať, že keď budeš čakať na vhodnejšiu chvíľu alebo kým si sám upraveš, nikdy sa dnu nedostane.

E. G. Whiteová napísala: „Ježiš hovorí: ‚Hľa, stojím pri dverách a klopem.‘ Pustíme ho dnu? Je našou prednosťou ísť životom s Ježišom. Ak pôjdeme s ním, bude meniť náš charakter a zdobiť ho klenotmi, ako je radosť, vďačnosť, trpezlivosť a láska. Každý deň budeme môcť predstavovať Boží charakter, odzrkadľovať jeho lásku a milosť svojmu okoliu. Prečo sa potkýname a kráčame bez svetla? Našou úlohou je otvoriť dvere našich srdiec a dovoliť Ježišovi vojsť dovnútra. Klope pri dverách. Otvoríš mu? Ježiš stojí pri dverách tvojho srdca. Dovoľ mu vojsť.“ (*Our High Calling*, s. 352)

Všimli ste si? Našou úlohou je otvoriť dvere a dovoliť Ježišovi vojsť dnu. Naozaj to stojí zato. Zistíte, že váš život dostane s Ježišom nový náboj, novú iskrú.

Myslíš si, že Ježiš zaklope na dvere tvojho srdca len raz, alebo viackrát?

Odmalička rozmyšľame o tom, čím chceme byť. Ľudia sa to pýtajú už malých detí. Niektorým môže trvať dlho, kým nájdú svoje poslanie. Spomeňte si na Viktora. Už dva, možno

aj tri roky študuje na vysokej škole a stále nevie, čo bude robiť. Alebo sa pozrime na Andreu. Neštuduje, ale pracuje v zamestnaní, ktoré ju príliš nenaplnia. Ježiš má plán s každým z nás. Nezaklope len raz. Buďte vnímaví na jeho klopanie. Počúvajte, ako odpovedá na vaše otázky. Hľadajte, aké je vaše poslanie a obdarovanie.

Celý týždeň si budeme klásť otázku, ako Ježiš vedel, kým je. Ako prišiel na to, že je dverami alebo bránou? Možno si uvedomil, že rád ľudí chráni. To je hlavná úloha dverí – chrániť.

Keď Ježiš uzdravil slepého muža, farizeji muža vyhnali zo synagógy. Presviedčali ho, že Ježiš nemôže mať takú silu a moc, aby vrátil zrak slepému, lebo je hriešny. Uzdravený im však odpovedal: „Či je hriešny, neviem, ale jedno viem, že som bol slepý a teraz vidím.“ Uzdravený hovoril otvorene. Farizeji ho vyhnali so slovami, že sa celý narodil v hriechoch. Keď sa to Ježiš dopočul, vyhľadal ho. (Ján 9,35) Cítil, že ten človek ho potrebuje. Chcel ho chrániť a brániť. Uzdravený i celá jeho rodina boli z toho určite poriadne zmätení. V deň, ktorý mal byť najšťastnejším dňom ich života, ich vyhnali z chrámu. Ježiš sa preto rozhodol muža nájsť, upokojiť ho a vrátiť jemu i jeho rodičom pokoj a radosť. Prečítajte si verše 35 a 38. Obrazne povedané, Ježiš pozval uzdraveného muža a jeho rodičov dnu, aby boli v bezpečí, a nalezlostných cirkevných predstaviteľov nechal vonku. Keď sa s ním Ježiš rozpráva, muž ho uznáva za Božieho Syna. V evanjeliách máme zmienku

len o niekoľkých ľuďoch, ktorí prijali Ježiša ako Spasiteľa už počas jeho života na zemi.

Je zaujímavé, že po tomto stretnutí Ježiš rozpráva príbeh o ovciach, ovčinci a dverách.

Ježiš je dverami, za ktorými je bezpečie. Už si vošiel dnu? Ježiš stojí pri dverách tvojho srdca. Už si ho pustil dnu? Ak si už odpovedal na tieto dve otázky, zostáva ešte tretia: Môžeme sa aj my stať dverami? Alebo možno vrátnikmi?

V Biblii je jeden veľmi zaujímavý príbeh o dverách a vrátnikoch. Určite ste ho už počuli. Zrejme ste však o ňom nikdy neuvažovali v takejto súvislosti. Nachádza sa vo všetkých štyroch evanjeliách. Prečítajme si ho spolu v Mat 19,13.14. O čom hovorí tento príbeh? Ježiš požehnáva deti. Ako to súvisí s vrátnikom? Vyhľadajte si ešte žalm 84. Ak máte čas, prečítajte si ho celý. Zvlášť si všimnite verš 11. Čo si myslíte, že to znamená?

Byť vrátnikom nie je ktoviečo. Nerobí to nijaká známa ani vysoko-postavená osobnosť. Považuje sa to za podradnejšie zamestnanie. Vrátnik celý deň len stojí a otvára alebo zatvára dvere. Autor žalmu však hovorí, že radšej zostane „na prahu domu svojho Boha, než by mal bývať v stanoch bezbožníkov“. Rada by som bola takýmto vrátnikom. Sú však aj takí ľudia, ktorí namiesto toho, aby len otvárali a zatvárali dvere Božieho prítoku, začnú rozhodovať, kto môže a kto nesmie vojsť dnu. Niektorí si zas myslia, že ich úlohou je rozhodovať o tom, kto je dosť dobrý na to, aby sa mohol zúčastniť na bohoslužbe, kto

je dostatočne vhodne oblečený alebo kto sa správa tak, že ho Boh môže mať rád.

To, čo sme povedali, súvisí s poznámkou profesora Ellisona na adrese zboru v Laodicei. (Zj 3,20) Nezatvárali sme alebo nezatvárame niekedy dvere nášho spoločenstva pred tými najmenšími? Aj učeníci chceli rozhodovať o tom, kto smie a kto nesmie byť pri Ježišovi. Ľudí, ktorí prišli zďaleka, aby Ježiša počuli, považovali za dôležitých. Ale matky, ktoré túžili, aby Ježiš požehnal ich deti, odháňali. Možno im povedali: „Hádam si nemyslíte, že Majster má na vás čas?“ Učeníci neboli dobrí vrátnici. Mysleli si, že vedia, kto a kedy smie prísť k Ježišovi. Keby prišiel nejaký boháč, rímsky vojak alebo sudca, neposlali by ho preč. Ale ženy a malé deti? Učeníci neboli dobrými „dverami“. Preto ich Ježiš hneď napomenul: „Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne.“ Ježiš bráni a chráni slabých. Matky s deťmi sa cítili ponížené. Hanbili sa, že vyrušili veľkého učiteľa. Ale Ježiš sa na nich usmial, objal ich a požehnal ich deti. Aké museli byť šťastné!

Tým Ježiš vlastne povedal: „Moje dvere sa zatvárajú pred duchovnou pýchou, posudzovaním iných, pred tými, čo si myslia, že majú moc. Otvárajú sa pred pokornými a nevinnými, ktorí túžia po mojej blízkosti.“ A potom dodal: „Kráľovstvo nebeské patrí takým, ktorí sú ako tieto deti.“

Akí sme vrátnici? Otvárame všetkým, ktorí chcú vojsť? Alebo si myslíme, že vieme, koho Boh miluje a koho nemiluje, koho prijíma a koho

neprijíma? Cítia sa ľudia pri nás v bezpečí?

Ak Ježiš otvoril dvere mne, kto som ja, aby som rozhodoval/a o tom, kto môže a kto nemôže vojsť dnu?

Otvor dvere svojho srdca Ježišovi.

Vojdi dnu Ježišovými dverami.

Tvoj život má byť „otvorenými dverami“ pre iných.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Pred čím ti Ježiš zavrel dvere v tvojom živote? Dal ti tým pocit bezpečia?
2. Čomu naopak otvoril dvere v tvojom živote? Získal si vďaka tomu pocit slobody?
3. Spomenieš si aspoň na jeden spôsob, ako Ježiš klopal na tvoje dvere za posledný mesiac?
4. Cítil si sa niekedy niekde nevitný? Čo sa stalo? Čo by si urobil inak?
5. Ako môžeš byť otvorenými dverami? Ako môžeš mať svoje dvere zatvorené? Podľa čoho sa dá zistiť, či svoje dvere máme otvoriť, alebo naopak – zavrieť?

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 2

**PRETOŽE JEŽIŠ JE DVERAMI,
JA MÔŽEM BYŤ VRÁTNIK,
KTORÝ VÍTA INÝCH V BOŽEJ RODINE.**

JEŽIŠ POVEDAL:

Ja som chlieb života

„Ja som sa asi zbláznila,“ pomyslela si Andrea. „Ako som si mohla myslieť, že na to budem mať čas? Hoci bez pomoci týchto troch malých nadšen-cov?“

„Môžem točiť? Prosím...,“ desať-ročný Adam bol celý nedočkavý.

„Nie! Ja!“ kričala sedemročná Jan-ka. „Ty chceš byť vždy prvý.“

Odrazu začala vrieskať aj malá Miška, hoci vôbec netušila, o čo ide: „Ja, ja...“

„Ticho!“ zakričala Andrea. Ako zázrakom všetci stíchli. „Miška, ty si sadni sem. Budeš dávať pozor, aby nám miska nespadla na zem. Ale nedotýkaj sa kameňov, keď sa budú točiť. Rozumieš?“

Andrea posadila Mišku na kuchyn-skú linku. Potom sa otočila k Ada-movi a povedala mu: „Adam, dávaj na ňu dobrý pozor! Janka, ty môžeš začať. Postav sa k tomu takto, pekne do prostriedku, aby si sa zbytočne nenamáhal.“ Janka sa dala do prá-ce. Pomaly začala otáčať obrovskou kľukou.

„Ide to ťažko,“ pošťazovala sa.

„To ti verím,“ uznala jej Andrea.

„Predstav si, že Ježišova mama mlela

pšenicu pomocou dvoch veľkých plo- chých kameňov. Pamätáš si na obrá- zok, ktorý sme videli?“

Andrea sa každý deň stretávala s ľuďmi nadšenými pre zdravú stravu. Tí ju inšpirovali, aby si zohnala ručný mlynček na obilie. Až na otáčanie kľuky vládlo v kuchyni napäté ticho. Deti pozorne sledovali, ako sa krútia mlynské kamene, spomedzi ktorých vypadávala jemná, svetlohnedá múka. Bol to pre nich zázrak. Keď zistili, aké je to ťažké a namáhavé, rýchlo ich to prestalo baviť.

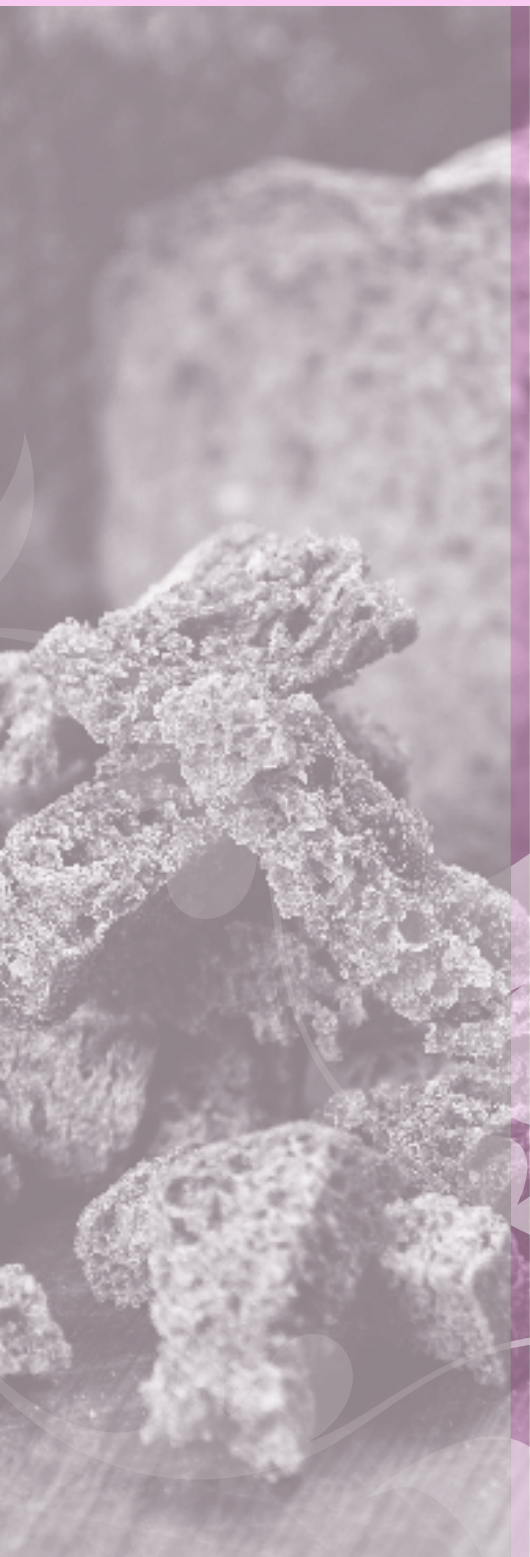
„Nie si rada, že to nemusíš robiť tak, ako to robili v časoch Pána Ježi- ša?“ spýtala sa Janka.

„Ja? To by bola tvoja povinnosť, pretože ty si dcéra.“

„Ja by som to veru nerobil,“ pove- dal samoľúbo Adam. „Ja by som robil nejakú mužskú prácu.“

„Napríklad oral, aby sme si mohli zasadiť pšenicu,“ ozvala sa Andrea.

Trvalo im to takmer hodinu, kým zomleli dosť múky na dva bochníky chleba. Potom pridali droždie, trochu soli, oleja, med a teplú vodu. Deti miešali cesto drevenou varechou, kým vládali. Potom ich vymenila

Andrea. Keď už bolo cesto poriadne tuhé, vyklopili ho na dosku, rozdelili na štyri časti a každý hnetol tú svoju. Nakoniec každý položil svoj bochník do misky, prikryl ho utierkou a nechal cesto kysnúť.

Adam si utrel rukou čelo a vyhlásil: „Som rád, že nie som pšeničné zrno.“

„Prečo si rád, že nie si pšeničné zrno?“ spýtala sa Andrea.

„Predstav si, že najprv ťa hodia do zeme, potom ťa zasypú. Potom na teba prší a ty napučíš a začneš klíčiť. Viem si predstaviť, že by to mohlo aj bolieť. Potom ti začnú rásť korienky a lístočky. O nejaký čas z teba vyrastie veľká rastlina. Vlníš sa vo vetre a zohrievaš na slnku. Konečne si užívaš život.“

„Potom príde kombajn a odsekne ťa od koreňa,“ pokračoval Adam.

„Prechádzaš cez rôzne sitá, ktoré odstránia listy, steblo, plevy.“

„Potom ťa zabalia do papierového vrečka a pošlú do obchodu. Keď si myslíš, že to najhoršie už máš za sebou, ľudia ťa hodia do mlynčeka a zomelú – ako sme to robili my dnes. Potom ťa ešte upečú v horúcej rúre.“

„A potom,“ pohladkala sa po bruchu Janka, „potom ťa zjedia. Mňam.“

„Máš pravdu. Ani ja by som nechcela byť pšeničným zrnom,“ súhlasila Andrea. „Ešte šťastie, že obilie nič necíti.“

Doteraz sme hovorili o dvoch Ježišových výrokoch, v ktorých sa predstavil slovami *ja som*. Najprv o svetle, ktoré Ježiš ponúka všetkým ľuďom na celom svete. Potom sme sa dozve-

deli, že Ježiš je dverami. Len cez tieto „dvere“ sa môžeme dostať do nebeského kráľovstva. Je ako lampa, ktorá svieti a ukazuje cestu k dverám. To ostatné je už na tebe – vojdeš dverami dnu, vrátiš sa, alebo sa pokúsiš nájsť si inú cestu? Ak si sa rozhodol vojsť pravými dverami a žiť s Ježišom – čo znamená, že si mu otvoril svoje srdce – Ježiš ťa chce predovšetkým nasýtiť.

Ako často na to zabúdame. Možno sme si povedali: „Som nové stvorenie. Ježiš ma bude viesť a ja ho budem nasledovať. Čo by Ježiš urobil najprv? Už viem, pomohol by tamtomu človeku.“ Hneď vyrazíme, zatiaľ čo Ježiš stojí v kuchyni a volá: „Na niečo si predsa zabudol. Najprv sa najedz, aby si mal dosť síl.“

Život je dnes taký uponáhľaný a hektický, že ľudia často odchádzajú do práce alebo do školy bez raňajok. Možno sa to dnes ráno stalo aj niekomu z vás. Jednoducho ste sa nestihli naraňajkovať. Vynechať raňajky nie je zdravé – a nie je to správne ani v duchovnom živote. Riskujeme, že vyhladneme.

Dnes budeme študovať zaujímavú kapitolu Biblie. Vyhľadajte si text Ján 6. Deň predtým Ježiš nasýtil päťtisícový zástup mužov. Teraz za ním idú davy ľudí. Ešte nezistili, že Ježiš je Mesiáš. Nevedia, či mu majú veriť, alebo nie. (v. 25.26) Ježiš ich nenechá odísť naprázdno. Prečítajte verš 27. Ježiš sa snaží odpútať ich myšlienky od pozemských vecí a zamerať ich na veci nebeské. U niektorých sa mu to aspoň na chvíľu podarí. Pýtajú sa ho: „Čo máme robiť, aby

sme konali Božie skutky?“ Aká je jeho odpoveď? (v. 29) Ježiš hovorí, že našou úlohou je veriť. Zdá sa však, že „vieru“ považujú za príliš ťažkú tému, preto sa radšej vracajú k svojmu bruchu, ktoré môžu cítiť aj vidieť.

Žiadajú zázračné znamenia, ktoré im ukážu, kto je Ježiš. (Neviem, koľko ich ešte chceli zažiť?!) Vo verši 31 čítame, čo mu navrhli – chceli by mannu. Len si predstavte – už by nemuseli mlieť ani piecť! Jedlo by si jednoducho nazbierali zo zeme. „Áno, to by bolo perfektné, Ježiš. Potom by sme ti už určite uverili.“

Ježiš sa však nenechá odradiť. Vracia sa späť k duchovnému pokrmu (prečítajte si verše 32–37) a hovorí dosť jasne. Nie je to vôbec jednoduchá téma. Zapálení kresťania strávia často celý život tým, že sa snažia prísť na to, čo znamená jesť a piť Krista. Ľudia začali opäť šomrať a reptáť. „Čo si tento človek myslí o sebe?“ Ježiš ich žiada, aby nešomrali. Potom zdôrazňuje: „Ja som chlieb života.“ (v. 48) Židia sa začali hádať: „O čom to hovorí? Ako nám môže dať jesť svoje telo?“ (v. 52) Ježiš je však neoblomný. V ďalších veršoch čítame: „Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nezískate večný život. Iba ten, kto bude jesť moje telo a piť moju krv, bude žiť naveky.“ Ľudia tomu ešte stále nerozumeli. Ako ho môžu jesť? Verše 61–65 vysvetľujú tento problém ešte podrobnejšie: „Iba Svätý Duch dáva život, telo samo nič neznamená. Slová, ktoré som vám hovoril, sú duch a sú život.“

Takže jesť Ježiša znamená ochutnávať jeho slová, „stráviť“ ich, aby sa

stali súčasťou vášho tela rovnako ako chlieb, keď ho zjete.

Teraz nasleduje jeden z najdôležitejších momentov tejto kapitoly, možno v celom Ježišovom živote. Prečítajte si verš 66.

Viete si to predstaviť? Toto je zloková situácia v nevďačnom údele Mesiáša. Ježiš musel byť veľmi smutný. O týchto ľudí mal predsa záujem, mal ich rád. Áno, je to smutné, ak sa rozhodneme obrátiť sa k nemu chrbtom. Počúvať Ježišove slová je jedna vec. Prečítať si ich tiež nie je veľký problém.

Ale rozžúť ich?

Stráviť ich?

Žiť podľa nich?

To je ťažké. Stojí to za to?

Dúfam, že každý z nás by odpovedal: Áno. Každý z nás videl aspoň záblesk svetla (nikto z nás ho nevidel naplno, je príliš oslepujúce), našiel dvere, vstúpil a teraz sedí s Ježišom pri spoločnom jedle. Celý tento modlitebný týždeň je ako hostina, na ktorej si vychutnávame Ježišove slová. Ako to na hostinách býva, každý si vyberie niečo iné. Vyberá si podľa toho, na čo má práve chuť. V tomto prípade si však nevyberajte len to, čo vám chutí. Dovoľte Ježišovi, aby vám ukázal pravdy, ktoré potrebujete. Potrebujeme predsa ešte aj to, čo nám až tak veľmi nechutí, napríklad zeleninu.

Prešli sme cez dvere a Ježiš chce, aby sme sa s ním najedli. Ako to urobiť? Ako prvé vám asi napadne čítať si Bibliu. Je mnoho spôsobov, ako sa dá čítať Biblia. Môžete si kúpiť študijný návod alebo sériu biblických hodín na nejakú zaujímavú tému. Uistite sa

však, že čítate Bibliu, nielen knihu, ktorá danú tému rozoberá. Získavať duchovný pokrm iba z toho, čo povedali iní o Ježišovi, je ako jesť stravu pre batولاتá – roztlčenú a „predžutú“. Takáto strava je vhodná pre batولاتá. Môže byť dobrá pre nových kresťanov. Podmienkou však je, že ich autor musí kŕmiť skutočne Ježišovými slovami, nie nejakými presladenými náhradkami.

Čím skôr by sa však kresťania mali naučiť čítať Bibliu sami. Mali by ju študovať, aby rozumeli, prečo veria tomu, čomu veria, a boli schopní vysvetliť to iným. Je niekoľko možností, ako to robiť. Uvádzam aspoň niektoré:

1. Začni Prvou Mojžišovou knihou a prečítaj Bibliu až do konca. Môžeš použiť plán, podľa ktorého prečítaš Bibliu za rok. Ak však použiješ napr. trojročný plán, získaš oveľa viac. Čítanie začni aj ukonči vždy modlitbou a prosbou o Boží dotyk. Čítaj s vedomím, že Ježiš je pri tebe a pomáha ti. Podel sa s niekým o to, čo si sa dozvedel, alebo si to niekde zapíše a premýšľaj o tom. To je proces „trávenia“.
2. Vyber si niektorú biblickú knihu. Dopodrobna si ju preštuduj. Až potom prejdí na ďalšiu. Alebo si môžeš vybrať tému, ktorá ťa zaujíma. Na vyhľadanie všetkých textov, ktoré o danej téme hovoria, použi konkordanciu. Preštuduj si ich všetky naraz. Touto metódou získaš asi najhutnejšiu potravu. Treba prečítať a porovnať všetky verše a modliť sa nad tými, ktoré sa zdajú byť protichodné. Môžeš pritom položiť Bohu množstvo

otázok. Boh je rád, keď sa ho pýtaš. Tu začínáš vážne tráviť Božie slovo, ktoré sa potom stane súčasťou tvojho tela a tvojho každodenného života.

3. Keď študuješ určitú pasáž Písma, skús použiť nasledujúci návod. Obsahuje štyri kroky. Mnohým ľuďom veľmi pomohol. Skôr ako začneš, nájsi si tiché miesto a popros Boha, aby sa ti prihovárал osobne.
 - a) Čítaj: Prečítaj si danú časť niekoľkokrát. Popros Ducha Svätého, aby ťa upozornil na verš, myšlienku alebo slovo, ktoré má osobitný význam priamo pre teba.
 - b) Rozjímaj: Vyhraď si čas na premýšľanie o veršoch, myšlienke alebo slove, na ktoré ťa upozornil. Spýtaj sa Boha, ktorých oblastí či momentov tvojho života sa táto pasáž týka.
 - c) Odpovedz: Podriad ť túto oblasť svojho života Božiemu vplyvu. Daj mu „voľnú ruku“, aby mohol konať svoje dielo.
 - d) Odpočívaj: Dôveruj Bohu, že to urobí. Poďakuj mu za to.
4. Ak máš možnosť, čítaj spolu s Bibliou aj Sprievodcu životom alebo rôzne komentáre. Pomáhajú nám oboznámiť sa s historickým, sociálnym a geografickým kontextom udalostí.
5. Nečítaj sám. Vytvor si malú skupinku, v ktorej budete študovať Bibliu spoločne. (Aj jedlo lepšie chutí v dobrom spoločenstve, však?)
6. Ak budeš čítať Bibliu každý deň, porastieš. Možno to zo začiatku nebudeš vnímať, ale časom si to

všimneš. Je to niečo podobné, ako keď dieťa vyrastie zo svojho oblečenia. Necíti každý centimeter, ale po nejakom čase zistí, že nohavice sú mu už krátke. Staneš sa príkladom pre svojich kamarátov zo zboru i školy. Možno sa ťa začnú pýtať, čo sa s tebou deje. Môžeš sa s nimi podeliť o to, čo práve prežívaš a čo zaujímavé študuješ.

Pozrime sa, čo nám o tom píše E. G. Whiteová:

„Nechajme jeho Slovo pôsobiť v našom živote. My sme tí, ktorí jeho živé Slovo predstavujú celému svetu. Vzdávame tým česť Ježišovi. Ak jeme chlieb života, náš charakter sa stále viac podobá jeho charakteru. Prostredníctvom nás môže okolitý svet uvidieť Krista. Keď ľudia prijmú Boha a každodenne jedia chlieb života, začnú rásť v Kristovi. Náš aj ich charakter bude odrážať to, čo jeme a čím sa sýtime.“ (*Lift Him Up*, s. 105)

Pri večeri si Andrea všimla, že Adam o niečom usilovne premýšľa. Chvíľu ho pozorovala. Pritom jedla chlieb, ktorý jej veľmi chutil. Hovorila si, že niečo také dobré sa jej ešte nikdy nepodarilo upiecť.

„Čo sa deje, Adam?“

„Stále rozmýšľam o tom, čo som ráno povedal – že by som nechcel byť pšeničným zrnom. Možno by to nebolo až také zlé.“

„Naozaj? Prečo si to myslíš?“ spýtala sa Andrea.

„Vieš, spomenul som si, čo som nedávno čítal. Keby zrnó nepadlo do pôdy a nezomrelo, nemohlo by pri-

niešť úrodu. Vtedy som si hovoril, že to nedáva zmysel. Veď ak zomrie, ako môže priniesť nejaký úžitok? Dnes som pochopil, že keby zrnko mohlo cítiť, malo by pocit, že zomiera.“

Adam si odhrýzol z krajca a pokračoval: „Potom musí zrnko prejsť všetkým tým, o čom som hovoril. Určite pochopí, že je to jeho koniec. Nakoniec ho niekto zje.“

Adam sa odmlčal a dodal: „A potom sa stane človekom.“

„Človekom?“ prekvapene vykrikla Janka.

„Čože?“ spýtala sa s údivom Andrea. „Vždy ma niečím prekvapíš.“

„Nechápete? Práve som zjedol krajec chleba. Teraz je niekde v žalúdku. Premiešava sa so žalúdočnými šťavami a rozkladá sa. Živiny z neho sa vstrebávajú do krvi, kostí a svalov. Je to vlastne zázrak.“

„Zázrak,“ zopakovala Janka.

Andrea ešte dodala: „Dostanú sa až do mozgových buniek... Tebe to myslí, malý Einstein!“

Miška buchla lyžicou do stola a zopakovala: „Tebe to myslí, Ajštaj.“

Všetci sa zasmiali a začali vstávať od večere.

Aj my môžeme byť malými zrnkami obilia, ktoré Ježiš zasial do pôdy. Môžeme sa od neho učiť, ako sa dať druhým. V jeho sile sa môžeme meniť.

Chlieb sýti a vyživuje. Sme tými, čo sýtia iných? Snažíme sa rozsievať Ježišove slová? Sýtíme zoslabnutých a podvyživených ľudí okolo nás jeho slovom?

Priala by som vám, aby ste sa sýtili jeho slovom, aby sa vám Ježiš stal

pravým chlebom života. Kiež by sa každý z vás stal zrnkom, ktoré nevyjde nazmar, ale slúži iným na úžitok; zrnkom, ktoré sýti a živí duchovne hladných.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Prežili ste vo svojom živote bolestnú skúsenosť, ktorá bola v konečnom dôsledku na niečo dobrá?
2. Raňajkovali ste dnes ráno? Čo ste jedli? Raňajkovali ste aj duchovný pokrm? Čím ste sa nasýtili?
3. Čo mal Ježiš asi na mysli, keď povedal: „Jedzte moje telo a pite moju krv?“ Ješ a piješ Ježiša?
4. Kto sa ti v poslednom čase stal dobrým zrnkom a prečo?
5. Bol si ty v poslednom čase zrnkom, ktoré nasýtilo niekoho ďalšieho? Podel sa o to s ostatnými.

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 3

PRETOŽE JEŽIŠ JE CHLEBOM ŽIVOTA, MÔŽEM BYŤ ZRNOM A SÝTIŤ OSTATNÝCH JEHO SLOVOM.

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som ten dobrý pastier

Bol piatok večer. Vo vestibule univerzitného kostola sa zišlo niekoľko ľudí, aby si pozreli krátky film. Študentská kazateľka DeeDee ukazovala ostatným video z cesty po krajinách Stredného východu, kde bola na misii spolu s kamarátkou Annou. Kvalita obrazu a zvuku nebola najlepšia, ale obsah bol strhujúci. Viktora film tak upútal, že zabudol na popcorn, ktorý držal v ruke. Práve sa odohrávala scéna, ktorá pripomínala dávne časy. Hranaté biele domy (takmer ako z doby proroka Jeremiáša), staré autá, vojaci so zbraňou v ruke... Na okraji mesta sa páslo obrovského stádo oviec. Boli ich stovky. Veľké, biele, huňaté ovce. Stádo strážili štyria beduíni, ktorí boli oblečení ako z čias Ježiša Krista.

„Vidíš to? Drevená pastierska palica!“ zašepkal Jožko.

„Sila, čo?“ dodal Viktor. Potom pastieri začali zvolávať ovce. Vydávali pritom taký zvláštny zvuk. Viktor nedokázal rozoznať, či to boli slová alebo len zvuky. Bolo zaujímavé sledovať, čo sa dialo ďalej. Ovce, ktoré predtým pôsobili trochu zmätene, zrazu začali meniť smer. Strkali jedna

do druhej a mierili k mužovi, ktorý stál pri bráne. Niektoré začali utekať k inej bráne, pri ktorej stál ďalší muž. Muži ich zvolávali a ovce sa akosi prirodzene rozdelili. Zrazu bolo počuť hlasné bľáčanie malého jahniatka, ktoré stratilo z dohľadu svoju mamu. Okrem neho sa ozývalo aj hlasné bľáčanie hŕby ďalších oviec. Jahniatko sa v dave ostatných oviec cítilo stratené.

„Chúďatko!“ povedal niekto zo študentov. Trvalo približne desať sekúnd, kým sa z veľkého stáda oddelila ovca, ktorá bežala k svojmu jahniatku. Potom už spolu a pokojne kráčali do ohrady. Z jedného obrovského stáda sa vytvorili štyri menšie stáda. Každé z nich zamierilo priamo k svojmu pastierovi, do brány svojho ovčincea.

Video sa skončilo. Svetlá sa rozsvietili a v miestnosti zaznelo: „To je neuveriteľné! Ako vedeli, ku komu majú ísť? To jahniatko bolo chutné...“

Anna vstala a povedala: „Každému z vás by som priala zažiť niečo podobné. Tá atmosféra bola..., ani neviem, ako to správne vystihnúť.“

DeeDee ju doplnila. „Úžasná. Doslova mi vyrazilo dych, keď som

videla, ako každá ovca pozná hlas, za ktorým má ísť.“

Viktor sa prihlásil: „Zdá sa, že každá ovečka pozná hlas svojho pastiera hneď od narodenia.“

Iné dievča poznamenalo: „Myslím si, že za cudzím pastierom by nešli. Báli by sa jeho hlasu.“

„Možno, že to jahniatko ešte nepoznalo hlas svojho pastiera tak dobre,“ uvažoval niekto z publika nahlas. „Vyzeralo to, že matka ho pozná, ale jahniatko zatiaľ pozná len hlas svojej matky.“

„Asi áno,“ súhlasila DeeDee. „Zatiaľ nasleduje svoju matku. Čoskoro sa však naučí rozoznávať hlas svojho pastiera.“

Viktor vstal. Zbadal pritom v publiku Andreu. Spýtal sa: „Ako dlho asi potrvá, kým sa naučí rozoznávať hlas svojho pastiera a nasledovať ho?“

Andrea povedala: „Myslím si, že keď prestane piť mlieko od matky a stane sa úplne samostatným.“

Do rozhovoru sa opäť zapojila Anna: „Áno, jahňatá sú po niekoľkých mesiacoch odstavené. Potom už poznajú svojho pastiera a idú za ním. Koľko času však potrebujeme my, ľudia, aby sme počuli, rozoznali a nasledovali Boží hlas?“

Viktor premýšľal: „Vo veľkej miere to závisí aj od spoločenstva. Všetky ovce zostávajú pohromade. Je im spolu dobre, majú väčší pocit istoty a bezpečia. Pre nás to však môže mať nielen kladné, ale aj záporné stránky.“ Niektorí súhlasne prikyvovali.

Jožko sa spýtal: „Ako si môžeme byť istí, že celé spoločenstvo nasle-

duje Dobrého pastiera a nie niekoho iného?“

Diskusia sa dostala až k témam, ako sú individualizmus, tlak spoločenstva, vedenie skupiny a zodpovednosť za osobné spasenie. Andrea sa vrátila k hlavnej téme: „Vráťme sa späť k pastierovi. Ísť za pastierom často znamená ísť proti davu – ak sa k nemu chceme dostať. Kým sa ovce dostanú na dobrú pastvinu, neraz musia prejsť dlhú cestu. Nestačí prísť k dobrému pastierovi len ráno, treba ho nasledovať celý deň. Keď pastier nájde miesto na odpočinok, máme si oddýchnuť. Ísť ďalej, keď zavelí. Možno ísť skalnatou cestou, pretože pastier najlepšie vie, kde je dobrá paša a voda.“

DeeDee prikyvovala: „Áno, je to presne tak. Večer sa s ním vrátiť späť do ovčince. A ráno opäť vyraziť s ním a za ním,“ dodal Jožko.

„Som vďačná, že máme Pastiera, ktorý nás vedie, stará sa o nás a má s nami veľkú trpezlivosť,“ uzavrela diskusiu Andrea.

Dnes sa opäť vrátime k textu, ktorý sme už spolu študovali. Otvorte si Ján 10,11. Čo to znamená, že dobrý pastier položí svoj život za svoje ovce?

V dnešnej dobe držia pastieri zvieratá v ohradách. Niekedy ich tam naháňajú pomocou terénnych áut, ba dokonca helikoptér. Dnes už nie je bežné, aby niekto sedel celý deň pri stáde, pozoroval ho, chránil ho pred hyenami a vlkami, vodil na zelené pastviny a ku potokom. Len málokto dnes vybuduje z kameňov v potoku

malú priehradu, aby sa ovce mohli pokojne napiť. Takmer nikto ich večer neprepočíta a neošetrí im rany. Ťažko by sme našli pastiera, ktorý spí vo vstupe do ovčince, aby aj v noci chránil ovce pred predátormi. Dnes si sotva vieme predstaviť, čo znamená žiť so stádom. Keď do stáda patrí niekoľko tisíc kusov oviec, pastier ťažko zistí, že sa nejaká zatúlala. Neprepočítava ich totiž denne, ale len raz alebo dvakrát do roka. Naženie ich do oploteného ovčince, v ktorom ich stráži elektrina. Cestou do ovčince prechádzajú korytom, v ktorom je roztok lieku na kopytá. Dnešná starostlivosť o dobytok ani zďaleka nepripomína starostlivosť dobrého pastiera spred dvoch tisícok rokov.

Pozrime sa ale späť do Biblie. Ježiš tu zdôrazňuje, že pastier pozná každú ovcu osobne a stará sa o ňu vlastnými rukami. Do starostlivosti o ňu vkladá kus svojho srdca.

E. G. Whiteová predstavuje dobrého pastiera takto:

„Život pastiera je plný každodenného nebezpečenstva. Dobrý pastier hľadá stratenú ovcu aj v búrke, aj medzi skalami. Neraz sa stane, že sa sám pošmykne a zraní. Takýto pastier na ovcu nikdy nekričí, ale volá ju súcitným a pokojným hlasom. Ovca mu odpovedá bľacaním, podľa ktorého ju pastier našiel. Vyslobodí ju, keď uviazla v trňoch ostružiny alebo spadla zo skaly. Potom ju vezme do náručia a odnesie späť k stádu.“

Ježiš sa o nás takto stará. Je naším starostlivým pastierom a hľadá nás.“
(*Youth's Instructor, April 28, 1886 par. 5*)

Ježiš je pastier, ale aj baránok. Stal sa ním, keď prišiel na túto zem a pripojil sa k stádu. Obetoval všetko, aby sa stal človekom. Často bol unavený, špinavý, vyčerpaný, opovrhovaný a prenasledovaný. Nakoniec bol ukrižovaný. Možno sme sa stratili a uviazli v trnístom kríku hriechu. Možno sme si na kamene a trne už tak zvykli, že ich ani necítíme. Niekedy sa možno bránime, keď nás chce Ježiš zachrániť. Stáva sa, že chorí ľudia odmietajú záchranárov, ktorí im prišli pomôcť. Oni však vedia, ako si s takým človekom poradiť. Možno sa Ježiš cítil ako záchranár, keď sa musel hádať s farizejmi alebo učeníkmi, ktorí boli presvedčení o svojej pravde. Ježiš vždy nechal ľuďom slobodu rozhodnúť sa. Muselo ho to veľmi bolieť, keď videl, ako sa k nemu otáča chrbtom človek, ktorého mal veľmi rád. Bolelo ho, keď videl, že niekto padol zo skaly, uviazol v trnístom kríku, je zranený, umiera – ale odmieta ísť s ním!

V súvislosti s dobrým pastierom Ježiš povedal niečo zaujímavé. V Jánovi 10 dvakrát opakuje, že on je ten dobrý pastier – a k výroku vždy niečo pridáva. Prvýkrát dodal, že dobrý pastier kladie život za svoje ovce. Čo dodal druhýkrát? Prečítajme si verš 14.

Ovce majú schopnosť rozpoznať, komu môžu dôverovať a komu nie. Je to ako s našimi domácimi miláčikmi. Poznajú naše mačky a psy náš hlas, alebo idú za kýmkoľvek? Boja sa cudzích ľudí, alebo na nich vrčia? Podobne je to aj s ľuďmi – závisí to od ich povahy, postojov, osobnosti, do

akej miery sú dôverčiví a ako reagujú na nové osoby vo svojom okolí.

Najdôležitejšou otázkou je, či poznáme Ježišov hlas. Nasledujeme ho, kam nás vedie, alebo si ideme vlastnou cestou? Sme vždy len ovcami, alebo sme niekedy aj pastiermi? Prečítajme si niekoľko textov v Biblii. Vyhladaajte si 4 Moj 27,16–21; Iz 63,11 a Ez 43,8. Čo tieto texty hovoria o človeku v úlohe pastiera? Je Boh jediným pastierom, alebo sa pastiermi môžeme stať aj my? Boh oznámil Mojžišovi, že po jeho smrti povedie izraelský ľud Jozua (4 Moj 27,18). Mojžiš bol tiež pastierom svojho národa. Viedol ho vyše 40 rokov. Neraz ním opovrhovali a hanobili ho. Mojžiš bol ochotný položiť život za svoj národ. Teraz sa pýta Boha, kto dovedie tento národ do zaslúbenej krajiny. Boh mu povedal, že to bude Jozua. Za jeho pastiersku prácu mal pre Mojžiša pripravenú úžasnú odmenu, ale Mojžiš o tom ešte nevedel.

Ľudia môžu byť dobrými, ale aj zlými pastiermi. Izaiáš a Ezechiel hovoria o zlých pastieroch. Boh tu hovorí proti kňazom a kráľom Izraela a Judska. Boh, ten najlepším pastier, poveril niektorých ľudí stať sa pastiermi iných a starať sa o nich. Ale oni túto úlohu neplnili. Nechránili svoj ľud pred zlodejmi z Asýrie a Babilona; často s nimi dokonca spolupracovali.

Základom slova pastor je práve slovo pást, pastva, pasienok. Možno svojho pastora vnímame len ako dobrehého kazateľa, ktorý má obohacujúce kázne. Pastor je však „pastier“, ktorý chodí medzi ľuďmi, stará sa o stádo,

ktoré mu bolo zverené, vedie ich na dobrú pastvu a k čistému potoku, potiera im boľavé rany olejom Ducha Svätého a hľadá ich, keď zabľúdia.

Čo to má spoločné s nami? Znamená to, že ak chceme byť pastiermi Božieho stáda, musíme sa stať kazateľmi? Učiteľmi? Môže byť pastierom hocikto?

Všimnime si niekoľko úloh, ktoré má dobrý pastier plniť.

1. Dobrý pastier pozná každú ovцу po mene, o každej vie. Vie, ktorá má boľavé kopytko. Vie, čo má ktorá najradšej. Spozná, ktorá je unavená a potrebuje odniesť. Poznáme tak dobre našich kamarátov? Vieme, kedy potrebujú povzbudenie? Kedy sa potrebujú vyplakať? Sme vnímaví na ich potreby? Naplňame ich?

2. Dobrý pastier vedie svoje ovce. My nie sme vodcami našich priateľov. Jediným vodcom je Pán Boh. Máme však na našich blízkych určitý vplyv. Povzbudzujeme iných, alebo ich nechávame zamotaných v kríku? Vedie ich k dobrej duchovnej pastve?

3. Dobrý pastier svoje ovce chráni. Vieme, či je náš kamarát šťastný? Vieme, čo ho trápi? Na univerzite v Loyoly urobili výskum týkajúci sa ochoty pomôcť. V dotazníkoch 74 % mužov uviedlo, že by zasiahli proti násiliu páchanom na ženách. Len 74%! Ale veď proti akejkoľvek forme násilia by malo byť pripravených zasiahnuť 100 % mužov i žien. Vieme, čo sa deje za múrmi domu, kde býva náš kamarát? Vieme, čo sa deje za stenou srdca našich kamarátov?

4. Dobrý pastier položí svoj život za svoje ovce. Ježiš dal svoj život, aby

nezahynul nikto, kto v neho verí. Dávame druhým sami seba? Obetujeme svoj čas a pohodlie pre svojich kamarátov? Alebo si hovoríme: „Možno nabudúce“?

Naše zamyslenie ukončíme myšlienkami od E. G. Whiteovej:

„Dobrý pastier ide za stratenou ovečkou. Nesťažuje sa na možné úskalia a nebezpečenstvá. Je ochotný obetovať čokoľvek, len aby priniesol stratenému človeku pokoj, odpočinok, naplnenie, uzdravenie a spasenie. Každý, kto sám prežil silu a moc Ježišovej lásky, túži, aby ďalší ľudia prahli po jeho milosti. Preto ich privádza ku križu. V spolupráci s Ježišom nájdeme stratené ovce. Môžeme ich vziať do náručia a priniesť do ovčince k nášmu Pastierovi.“ (*Youth's Instructor*, April 28, 1886)

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Počuješ Ježišov hlas? Ako si sa naučil rozpoznať ho? Počúvaš denne jeho hlas?
2. Podel sa s ostatnými o to, ako ťa niekto našiel. Aký je tvoj pastier? Ako vnímaš jeho vedenie?
3. Aký si ty pastier? Ako prakticky plníš poslanie pastiera?
4. Ako môže vaša skupina mládeže podporiť pastierske poslanie vášho spoločenstva?

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č 4.

**PRETOŽE JEŽIŠ JE PASTIER,
MÔŽEM BYŤ OVCOU,
KTORÁ HO VERNE NASLEDUJE,
AJ POMOCNÝM PASTIEROM,
KTORÝ POMÁHA V STAROSTLIVOSTI
O OSTATNÉ OVEČKY.**

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som pravda, cesta i život

Viktor už bol nervózný. „Niekde tu to predsa musí byť. Skúsime ísť druhou ulicou vľavo.“

Jožko prevrátil očami. „Ja to vzdávam. Je to vôbec v tejto štvrti?“

„Určite,“ trval na svojom Viktor. „Sľúbil som im, že tam dnes prídeme. Je deň dobrovoľníkov. Pravdepodobne tam príde veľa ľudí. Chcú sa pokúsiť prekonať nejaký rekord. Potrebujú pomôcť pri registrácii.“

„Dobre. Ale prečo si si nenapísal presnú adresu alebo aspoň nejaký kontakt?“

Viktor sa uškrnul. „Presne to som urobil. Napísal som si adresu aj kontakt. Ale papier som zabudol doma. Bol som si istý, že si to pamätám: doprava, potom chvíľu rovno a potom doľava...“

Hovorili sme už o svetle sveta a prešli dverami do Božieho kráľovstva. Ježiš nás nasýtil chlebom života a stará sa o nás ako dobrý pastier. Dnes sa spolu vydáme na cestu.

Dnešný výrok *ja som* nájdeme v Jánovi 14,6. Kapitoly 13 – 17 opisujú poslednú noc, ktorú Ježiš strávil so svojimi učeníkmi. Ján sa sústredil

predovšetkým na cestu do Getsemanскеj záhrady a na udalosti, ktoré sa v nej udiali. Evanjelisti Matúš, Marek a Lukáš sa len stručne zmienili o tom, že cestou im Ježiš veľa rozprával. Ján si presne pamätal, čo im povedal, a zaznamenal to pre nás. Ježiš vedel, že ich už čoskoro opustí. Chcel, aby si zapamätali základné myšlienky, ktoré budú potrebovať v službe iným.

CESTA

Poznáte naspamäť prvé tri verše v Jánovi 14? Skúste si ich povedať spolu, aj sami. Ďalšie verše už nie sú až také známe. Ježiš hovorí svojim učeníkom, že poznajú cestu, ktorou sa vydá. Učeníci tomu zrejme nerozumeli. Tomáš sa totiž pýta: „Pane, nevieme, kam ideš. Ako môžeme poznať cestu?“ Čo mu Ježiš odpovedá? Prečítajte si verše 6–7.

Toľkokrát sme už tento výrok počuli alebo čítali. Napriek tomu si celkom neuvedomujeme, čo tým Ježiš myslí.

Predstav si, že by ti kamarát povedal: „Odchádzam.“ „Dobre,“ odpovedal by si. „Ty poznáš cestu, kam idem,“ doplnil by on. Asi by si sa za-

tváril zmätene: „Ako môžem poznať cestu, keď neviem, kam ideš?“ Kamarát by ti povedal: „Ja som cesta.“ Tvoja odpoveď by sa zrejme podobala odpovedi učeníkov: „Čo prosím?“

Čo to znamená, keď Ježiš o sebe vyhlási: „Ja som cesta“ a dodá: „Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa“? Mnohí si myslia, že tým chcel povedať, že do neba sa dostanú len tí, ktorí vyznávajú: „Verím v Ježiša, prijímam jeho smrť za svoje hriechy a som mu vďačný za dar večného života.“ Vieme však, že v nebi budú aj ľudia, ktorí o Ježišovi nikdy nepočuli (o mnohých sa dočítame v Starej zmluve). Nestačí však vyznávať Ježiša len slovami. Dôležité je poznať a stále poznávať jeho samotného, nasledovať ho, chodiť s ním. Jeho slová sa musia uskutočňovať v našich životoch. Naše srdcia sa musia zapáliť pre Ježiša.

Neznejú vám slová „ja som cesta“ trochu zvláštne? Čo to znamená, keď niekto povie, že on je cesta?

Pozrime sa, čo znamená slovo cesta. Skúste spolu porozmýšľať, čo všetko môže byť cestou. Chodník, cesty, železnice, diaľnice... Ale napríklad aj cesta životom. Keď niekto povie: „Chodť tadialto,“ myslí tým „chodť týmto smerom“ alebo „drž sa tejto cesty“. Čo asi myslel Ježiš? Zrejme oboje. Povedal: „Chodťe smerom, ktorým idem ja. Nasmerujte svoje životy a svoje srdcia k vyšším métam. Možno bude táto cesta kľukatá, možno na nej bude fúkať silný vietor, ale vy ma verne nasledujte. Neobzerajte sa a nenechajte sa zviest svojimi prianiami a túžbami. Nech vás neodradí vaše sebeckto a pýcha, zaviedli by vás

totiž späť. Ak by sa to aj stalo, otočte sa a vykročte znova. Poďte spolu so mnou – k Bohu.“

A dodal: „Choďte po ceste, ktorou ste ma videli ísť. Ak prídete na križovatku a nebudete vedieť, ako ďalej, počkajte, kým vám to poviem. Robte cestou to, čo som robil ja. Používajte ruky: objímajte druhých, sýťte ich a potešujte. Používajte nohy: staňte sa Božími poslami. Používajte oči: uvidíte tých, čo potrebujú pomoc, a tých, ktorí hľadajú lásku a pokoj. Používajte ústa: povzbudzujte ich. Choďte a robte to, čo robím ja.“

Ježiš nepovedal: „Som tu, aby som vám ukázal cestu“ – aj keď nám ju ukazoval a ukazuje. Nepovedal ani: „Naučím vás, ako po tejto ceste kráčať. Ukážem vám, kde je cesta“ – aj keď aj to sa od neho môžeme naučiť. Nepovedal ani: „Pomôžem vám nájsť cestu“ – aj keď to stále robí. Ježiš povedal: „Ja som tá cesta.“ A v tom je veľký rozdiel. Ak robíme to, čo nám Ježiš povedal, a nasledujeme ho, je to dobré. Je to určite lepšie ako nerobiť nič. Ale to nás nespasí. Iba pravá Cesta vedie do kráľovstva. Iba Ježiš nám môže darovať spasenie. Dovoľ mu, aby sa stal cestou tvojho života. Dovoľ mu, aby ťa vzal k sebe, aby si aj ty bol tam, kde je On. (Ján 13,3). Potom ho budeme naplno chváliť a oslavovať svojím životom. Ja tam chcem byť. A ty?

PRAVDA

„Určite, Janko. Áno, zajtra určite. Prepáč, že som ťa nechala v šтиchu.“ Andrea položila telefón a tvár si skryla do dlaní. Cítila sa trápne. Hanbila

sa sama pred sebou. Nebolo jej až tak zle, ako tvrdila. Prácu v kaviarni by asi zvládla. Ale akosi nič nestihala. Kuchyňa bola plná neumytého riadu, na podlahe kopa omrvínok a vyliaty čaj. Adam včera potreboval pomôcť s projektom na prírodopis.

Naozaj ju bolela hlava, vlastne trochu aj v krku. Ako servírka predsa nemôže šíriť baktérie a vírusy. Zajtra bude o to viac makať. Otočila sa k stolu, aby pozbierala špinavý riad. Uvidela, že Adam ju pozoruje. Hanbila sa. „Povedala som ti, aby si upratol zo stola. Tak mi aspoň trochu pomôž,“ povedala ľadovo. Adam a Janka začali pomáhať s upratovaním bez jediného slova. Andrea sa otočila k deťom chrptom, aby zakryla slzy, ktoré jej stekali po tvári.

Večer si prisadla k Adamovi, ktorý pracoval na projekte o elektrickom prúde. „Adam, ty si ešte nenakreslil nijaký obvod? Ako to chceš stihnúť?“

„Buď pokojná, mami,“ utešoval mamu Adam. „Učiteľka mi dala o deň viac, tak to stihnem.“

„Ako to?“ prekvapene vyhlkla Andrea.

„Povedal som jej, že ti dnes nebolo dobre, že si chorá a že to pravdepodobne lezie aj na mňa. Projekt môžem odovzdať až v pondelok.“

Adam začal kresliť elektrický obvod. Andrei sa zdalo, že ju na srdci ťaží obrovský kameň. Učí azda svoje deti klamať? Nebola schopná reagovať. Radšej vstala a odišla uložiť Mišku do postieľky. Vyslala k Bohu rýchlu modlitbu s prosbou o odpustenie za to, že je svojim deťom zlým príkladom.

Neskoro večer si sadla k Adamovi na posteľ: „Dnes sme si nestihli prečítať lekcii zo sobotnej školy. Teraz je už veľa hodín. Vieš, o čom je?“

„O tom, ako bol Ježiš pokrstený. Vtedy Boh povedal: Toto je môj milovaný Syn, jeho som si vyvolil.“

Andrei zase vyhrkli slzy z očí. Vyvolil by si ju Boh dnes?

„Mami, nie je ti dobre?“ zareagoval Adam.

Zhlboka sa nadýchla: „Vieš, zlatko, vlastne ani nie som chorá. Nie je mi zle fyzicky, ale na duši cítim obrovský kameň.“

„Ty? Prečo?“ čudoval sa Adam.

„Pretože som dnes klamala. Je pravda, že som sa necítila dobre. Ale nebola som ani chorá. Nemala som svojho šéfa nechať v probléme. Bolo to zlé. Ani ty si nemal preložiť dátum odovzdania projektu. Mal by si to dokončiť dnes.“

Slza jej padla na Adamovu obličku. Nikdy predtým sa nestalo, že by ju deti videli plakať. „Myslím, že nie som dobrá matka. Boh musí byť dnes zo mňa sklamaný. Je mi to veľmi ľúto.“

Adam sa posadil. Hľadel na mamu s obrovským súcitom, záujmom a úctou. „Mami, ty nie si zlá mama. Viem, že to nebolo správne, čo som urobil. Ty si ma k tomu nenaviedla.“

„Ale ani som ti nepomohla.“ Na chvíľu obaja stíchli.

„Mami, poďme sa spolu pomodliť a prosiť Boha, aby nám obom odpustil. Vždy hovoríš, že Boh nás miluje, nech sa deje čokoľvek.“

Andrea sa v ten večer azda prvýkrát usmiala. Mala radosť z toho, čo

počula z úst svojho syna. „Máš pravdu. Je úžasné, že mi pomáhaš vrátiť sa späť na správnu cestu. Poďme sa pomodliť. Zajtra sa porozprávam s Jankom a ospravedlním sa mu. A ty s pani učiteľkou, dobre?“

Po vrúcnej modlitbe sa objali. Andrea s pokojom v srdci a pocitom hrdosti na svojho syna zašepkala: „Mám ťa rada, Adam.“

Adam ju objal ešte silnejšie. „Si skvelá mama,“ dodal Adam celkom vážne, ale s láskou.

V Jánovi 14,6 Ježiš nehovorí, že je len cesta. Pridáva, že je aj pravda. Ako môže byť človek pravdou? Čo je pravda? O niekoľko hodín položil Pilát túto otázku Ježišovi. Žiaľ, nečakal na odpoveď. Ježiš na ňu odpovedal celé tri roky. On je pravda. Nehovorí, čo je pravda, ani ju neopisuje. Len vyhlasuje: „Ja som pravda“. Keď uveríme v Ježiša a začneme s ním prežívať všedné radosti i starosti, začíname žiť nový život. Život, ktorý má iskru; život, ktorý je pravdou a je v pravde. Zrejme úplne nechápeme, čo to znamená. Boh to vie. Preto nám poslal Ducha Svätého, aby sme cítili jeho prítomnosť (Ján 14,15–18) a žili život pravdy. Keď spoznáme Ježiša, otvorí sa nám oči a budeme vedieť rozoznávať, čo je správne a čo nie, čo je pravda a čo lož. Niekedy použije aj našich blízkych a kamarátov, aby nám pomohli rozlíšiť dobré od zlého. Boh použil Andreu, aby Adama niečomu naučil. Máš aj ty podobnú skúsenosť so svojimi rodičmi? Bol si niekedy tým, kto ich viedol k poctivému a pravdivému konaniu? Andrea sa cítila

vinná. Ako matka si uvedomovala svoju zodpovednosť. Má plniť úlohu pomocného pastiera, ktorý vedie svoje ovečky k Bohu. Obidvaja urobili chybu. Obidvaja klamali. Ale ona bola tou, ktorá zvieďla svojho syna zo správnej cesty. Čím? Uvedomovala si, že jej telefonický hovor Adam počúva? Bolo by lepšie, keby ju nebol počul? Nie. Andrea by nemohla byť Adamovi vzorom, keby svoje zlyhanie nepriznala a nesnažila sa ho napraviť. Obom to pomohlo uvedomiť si svoje správanie a prosiť Boha o odpustenie. Adam pomohol Andrei znovu nadobudnúť vedomie, že je dobrou mamou. Andreu tak veľmi trápil pocit viny, že všetko videla čierne. Zdalo sa jej, že ju Boh prestal mať rád. Mala pravdu? (Prežil si niekedy niečo podobné?) Boh nás miluje kedykoľvek, kdekoľvek a nech urobíme čokoľvek. Boh nás má vždy rád, vždy mu na nás záleží. Aj keď to Andrea učila svoje deti, zrazu na to sama zabudla. O to viac to potrebovala počuť znova. Boh ju prostredníctvom Adama ubezpečil, že ju má rád.

Neraz urobíme niečo zlé, zhrešíme, a potom sa snažíme svoje chyby prikryť. Ak sa v takejto situácii (alebo po nej) cítime zahanbení a snažíme sa všetko napraviť, sme na dobrej ceste. Ak nás však pocit viny netrápi, ak sa za to nehanbíme, ba dokonca vedíme k takému správaniu aj iných, sme na ceste, na ktorej sme asi nechceli byť. Sme na strane satana.

Ježiš povedal: „Ja som pravda. Načúvajte mi. Vy ste moje milované deti. Záleží mi na vás viac ako na vlastnom živote. Veľmi by som si priaľ, aby ste

vedeli, že vás mám rád, nech urobíte čokoľvek. Skúste pozbierať všetky svoje sily, chuť a energiu a nasledujte ma.“

Skúsme sa na neho upnúť. Potom zistíme, že náš život sa začne meniť.

Viktor sa rozhlíadal po kaviarni. Sadol si, ako vždy, k svojmu stolu. „Ako sa máš, Viktor? Vyzeráš v pohode,“ zašveholila Andrea.

„Naozaj sa cítim v pohode. Vlastne som šťastný,“ dodal s úsmevom Viktor.

„Ako to?“ zaujímala sa Andrea.

„Skúškové je za mnou – a prežil som ho.“

„Tak to áno,“ prikývla Andrea.

„Vieš, všetky tie strašné seminárky od Dr. Ellisona som chcel vzdať. Keď som si zapísal náboženstvo, myslel som si, že si Bibliu prečítam ako skriptá, naučím sa niektoré základné princípy, možno nejakú kapitolu naspamäť, a budem žiť podľa Desatora. Ale mýlil som sa. Keď sme hovorili o tom, že Ježiš je chlieb života alebo svetlo, zistil som, že sa niečo zmenilo,“ pokračoval nadšene Viktor. „Vieš, už to nečítam ako učebnicu. Zdá sa mi, akoby som naozaj čítal Ježiša. Akoby som ho počúval a prijímal jeho slová do svojho srdca. Chcel by som vedieť, či je Ježiš so mnou aj počas dňa, či je so mnou v škole, v internáte... Neviem, či som sa nejako zmenil. Práve včera som sa rozčúľil. Inokedy zas niečo odkladám a váham, veď ma poznáš.“

Andrea mu skočila do jeho monológu: „Poviem ti, čo sa mi včera stalo a čo ma naučil môj desaťročný syn.“ Porozprávala Viktorovi, čo sa jej

včera prihodilo. Občas sa jej pritom zaleskli oči. „Je to jednoduché. Keď urobíš niečo zlé, porozprávaj sa o tom s Bohom. S ním zvládneš aj to, na čo sám nemáš. Nestrácaj hlavu. Potom budeš lepšie vnímať, čo je a čo nie je dobré... Tak čo si dnes dáš?“

„Dnes to nechám na teba,“ usmial sa Viktor.

ŽIVOT

V poslednú noc, ktorú Ježiš strávil tu na zemi, povedal svojim učeníkom: „Ja som cesta, pravda i život.“ Už sme hovorili o ceste. Môže sa nám zdať úzka, veterná, možno aj zaľúkaná snehom. Ak však nasleduješ Ježiša, pôjdeš ďalej a – vždy dobrým smerom. Hovorili sme aj o tom, čo je pravda a ako veľmi sme ovplyvnení satanovými lžami. Teraz sa pozrieme, čo znamená, že Ježiš je život. Aký význam má slovo „život“? Žiť znamená dýchať, chodiť, myslieť, jednoducho nebyť mŕtvy. Ježiš tým zrejme myslí oveľa viac. Podrobnejšie to vysvetľuje v inej kapitole. Vyhľadajte si Ján 10,10. V tomto príbehu Ježiš hovorí, že je dverami a dobrým pastierom. Prišiel, aby ovce mali život a aby ho mali v hojnosti (niektoré preklady hovoria „aby mali pravý život“). Všetky preklady sa však zhodujú v tom, že Ježiš prišiel, aby nám dal plný a bohatý život. Zrejme tým nemyslí život v bohatstve (cestovanie po celom svete, drahé autá, a luxusné vily), ale pravý, ozajstný, dobrý život.

K tomu určite patrí radosť. Ako môžeme prežívať radosť každý deň? Môže nám aj všedný deň priniesť radosť? Ako sa taká radosť rozvíja?

Prvá podmienka – Ježiš je v našom živote na prvom mieste. Ježiš stojí na začiatku a v strede všetkého, čo robíme. Keď vieme, že sa na nás Ježiš usmieva, môžeme žiarť radosťou, aj keď sa ostatní mračia. Keď vieme, že nás Ježiš vedie, potom sa nemusíme strachovať. Vieme totiž, že všetko slúži na naše dobro. Keď urobíme chybu, vieme, že Ježiš nám odpustí. Ak je Ježiš prvý, komu zaželáme dobré ráno, a posledný, komu poprajeme dobrú noc, potom náš deň vyzerá úplne inak. Prežívame hlbokú radosť a naplnenie aj vtedy, keď prechádzame ťažkým obdobím. Pravý život nie je zárukou jednoduchšieho a ľahšieho života. Aj slzy, sklamanie a problémy v ňom majú svoje miesto. Pravý život stojí za to. Boh vždy stojí na našej strane. Všetko prežíva s nami. V obyčajných kameňoch nám pomáha rozpoznať drahokamy. Necháva nás naplno prežívať radosť z maličkostí všedného dňa. Dáva nám život v hojnosti!

Druhá podmienka – naši blízni. Aby sme prežívali radosť, potrebuje nás blízkych, kamarátov. Viete, podľa čoho spoznájú iní, že máme radi Boha? Podľa toho, že budeme mať radi ich. Ak sa vám to nezdá, prečítajte si Jánov prvý list. Tam sa o tom dočítate viac. Je ľahké povedať, že máme radi Boha. Ak však ľudia okolo nás nevidia náš záujem a náš pozitívny prístup k nim, potom s naším vzťahom k Bohu nie je niečo v poriadku. Ako to napraviť? Dajte Ježiša na prvé miesto. (Pamätajte si princíp J-O-Y – Jesus, Others, You) Vďaka jeho vrúcnej láske, ktorá preniká do

vášho srdca, môžete milovať aj tých, na ktorých ste sa predtým ani nepozreli. Neznamená to, že s nimi budete ihneď najlepší kamaráti, ale prejavový záujem, úsmev alebo podaná ruka robia často divy. Milovať iných znamená chcieť pre nich to najlepšie. Tak pocítia prostredníctvom vás teplo Božej lásky.

Tretia podmienka – ty. Táto časť zahŕňa pozitívny vzťah k sebe samému. Tvoj problém možno spočíva v tom, že sa nemáš rád. Možno, že sa máš rád až priveľmi. Vidíš len svoje potreby. Svoj život chceš prežiť podľa svojich prianí.

Rodičia, ktorí svoje deti milujú, varia im zdravé jedlá, vedú ich k pravidelnému spánku, dávajú pozor, aké filmy deti sledujú. Správaj sa k sebe podobne. Vytvor si pravidlá pre sledovanie televízie, pre čas strávený pri počítači, pre stravu, ktorou sýtiš svoje telo, dušu i ducha. Dbaj o svoje srdce, o svoje telo aj o svoju myseľ. Maj sa rád, veď si Božie dieťa! Keď sa budeš riadiť podľa týchto princípov, budeš prežívať radostný život v hojnosti.

E. G. Whiteová o tom napísala:

„Ježiš často hovoril o Božej milosti a láske, spomínal otcovskú láskyplnú náruč. Vyhlásil o sebe, že je cesta, pravda i život. Kiežby jeho nasledovníci šírili tieto slová ďalej. Ježiš je predsa pravá cesta k výšinám, pravda pre prítomný čas a život v hojnosti. Kiežby sme sa vydali na cestu s ním, aby sa naplnilo to, čo sám zaslúbil: Opäť prídem a vezmem vás tam, kde som ja.“ (Kristove podobenstvá, s. 22)

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Cesta ukazuje smer, spája ľudí a vedie ich vpred. Darí sa ti v tvojom osobnom živote kráčať po tejto ceste?
2. Cesty je potrebné z času na čas opraviť. Ako môžeš opraviť svoju cestu k Bohu?
3. Ktoré veci ti bránia vidieť, že si milovaný syn/dcéra nášho Boha? Čo môžeš urobiť, aby sa to stalo skutočnosťou aj v tvojom živote? Ako môžeš v tejto oblasti pomôcť druhým?
4. Vráťme sa k životu v hojnosti:
 - Ako môžem dať Ježiša na prvé miesto vo svojom živote?
 - Ako môžem mať rád iných?
 - Ako môžem mať rád sám seba?

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 5

PRETOŽE JEŽIŠ JE CESTA, PRAVDA A ŽIVOT, MÔŽEM ÍSŤ PO JEHO CESTE, DRŽAŤ SA JEHO PRAVDY A DELIŤ SA O ŽIVOT PLNÝ HOJNOSTI S ĽUĎMI OKOLO SEBA.

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som pravý vinič

„Viktor, neuhádneš, čo sa stalo,“ vychrlila Andrea na Viktora, len čo otvoril dvere do kaviarne.

„Čo také?“

„Mám novú prácu!“

„Fakt? Super. Ale kto mi teraz bude nosiť tie výborné koktaily? Kto mi bude pomáhať s esejami? Ako bez teba dokončím výšku?“

Andrea sa zasmiala. „To určite zvládneš. Okrem toho tu budem pracovať ďalej, ale len večerné zmeny. Už som nechala nočné upratovanie kancelárií. Vďaka Bohu. Vlastne by som mala poďakovať aj tebe a profesorovi Ellisonovi.“

„Prečo?“ spýtal sa nechápavo Viktor.

„Vieš, ako sme sa bavili o tých výrokoch *ja som*. Pýtal si sa ma, čím by som chcela byť. Uvedomila som si, že mám rada všetko, čo nejakým spôsobom súvisí s prírodou. Za mestom otvorili nové záhradné centrum, budem pracovať tam. Myslím, že práca v záhrade ma bude naplňovať. Už som s nimi dohodnutá. Vraj ma naučia aj vrúbľovať stromčeky.“

„To mám naozaj radosť,“ dodal Viktor a smutne pozrel na Andreu.

„Tak to mi moje ranné koktaily vážne bude nosiť niekto iný?“

V novom zamestnaní bolo pre Andreu všetko úplne nové. Spolu s ďalšími dvoma novými zamestnancami sa zhlukli okolo Eda, majiteľa záhradného centra, a pozorne sledovali, ako sa štepia stromčeky. Bolo mrazivé ráno, aj keď zima sa už končila. Je najvyšší čas začať štepiť ovocné stromčeky.

„Je niekoľko spôsobov štepenia. Ukážem vám to. Nakoniec vás naučím ten, ktorému dávam prednosť. Vysvetlím vám aj prečo. Tomu najjednoduchšiemu spôsobu vrúbľovania sa hovorí spojkovanie. Šikmým rezom odrežete koniec mladého výhonku (hovorí sa mu vrúbel). Rez urobte aj na podpníku – a do rezu vložte vrúbel. Je to jednoduché, ľahké a rýchle, ale nie také odolné a trvalé, ako iné metódy.

Metóda spojkovania s jazýčkom je lepšia. Aj v tomto prípade urobíte šikmé rezy, ale potom oba rezy ešte raz prerežete naprieč. Podpník a vrúbel sa spoja na väčšej styčnej ploche, živiny z podpníka lepšie zacelia ranu a vrúblik sa skôr ujme. Samotné re-

zanie je však nebezpečnejšie, pretože režete smerom k sebe. Pozor na prsty!

A teraz vám ukážem spôsob, ktorý považujem za najlepší. Hovorí sa mu vrúbľovanie na klin,“ vysvetľoval dôkladne Edo. Ukázal na rad mladých jabloní, ktoré Andrea považovala za odumreté vyschnuté tyčky. Každá jablón mala na konci tri až štyri výhonky. Odrezal šikmým rezom kúsok mladého prúta a potom ho narezal v opačnom smere, čím vytvoril zárez tvaru V.

Potom im Edo vysvetlil, že vrúbľovanie sa vykonáva len v zime, keď sú stromčeky v stave vegetatívneho pokoja. Ako podpník sa vyberá druh dreviny, ktorý je odolnejší voči škodcom, znesie horšie počasie a pod. – často je to plánka, ktorá je skutočne odolná. Vrúbeľ, ktorý štepíme, pochádza z ušľachtilej odrody ovocia. Výsledkom sú krásne kvety, kvalitné ovocie a lepšia a vyššia úroda.

Edo priniesol náruč rôznych vrúbľov, ktoré chcel zaštepíť na mladé podpníky jablone. Vrúbľe boli veľmi tenké. Ešte raz im ukázal, ako opatrne vykonať ostrý šikmý rez v tvare písmena V. Rovnaký rez vykonal aj na jablони a vsadil do neho pripravený vrúbeľ. Zapadli do seba úplne presne. Potom ich pevne stiahol lykom.

„Musíte si byť istí, že spojenie je stopercentné. Podpník a vrúbeľ musia byť v mieste rezu rovnako hrubé a musia na seba presne doliehať, aby živiny mohli prúdiť z podpníka do vrúbľa,“ dodal Edo a pokračoval vo výklade: „Tu je niekoľko vrúbľov. Natrénujte si na nich šikmé rezy. Popoludní vás ešte naučím vrúbľovanie na

‘sediello’. To je oveľa zložitejšie. Tak nech sa vám darí. A dávajte si pozor na prsty!“

Andrea vzala do ruky nôž a urobila prvý šikmý rez, potom druhý. Oba konce spojila. Bol to jej prvý štep. Trvalo jej to desaťkrát dlhšie ako Edovi. Pri ďalších pokusoch sa cítila strašne nemotorná. „Kedy zistíme, či sa štepy prijali?“ spýtala sa Andrea Eda.

„O niekoľko týždňov. Záleží to aj od počasia. Poďte sa pozrieť na vrúbľe z vlaňajšej jari.“

Andrea pošepkala svojej novej kolegyni: „Ja si svoje poznačím. Chcem vedieť, či sa ujmú, alebo nie.“

Doteraz sme sa zamýšľali nad Ježišovými piatimi výrokmi *ja som*. Študovali sme, že Ježiš je svetlo, ktoré svieti na každého človeka. Ježiš je tiež dverami. Keď človek vstúpi, sýti ho chlebom svojho slova. Ježiš ako dobrý pastier vedie človeka po ceste života. Dnes sa spolu pozrieme na ďalší výrok, ktorý Ježiš vyriekol onej poslednej noci v Getsemanskej záhrade. Vyhľadajte si Ján 15,1–8.

Tým „podpníkom“ je Ježiš. Má silu. Viete, že sami osebe ste slabí. Často sa stáva, že keď sa spoliehame na svoju silu, nedarí sa nám. Keď sa spoliehame len na svoje schopnosti, nedosahujeme také výsledky, aké by sme mohli dosiahnuť s Ježišom. Nieкто dostane nádherný hlas a stane sa spevákom. Čím sa preslávi predovšetkým? Svojimi alkoholickými úletmi a mileneckými aférami. Nieкто dostane dar vodcovstva, ale stane sa z neho despota. Dejiny i súčasnosť by boli iné, keby každý človek využíval

svoje schopnosti s vedomím, že ich dostal ako dar od Boha pre službu svojim blíždym. Keď sa rozhodneme stať sa nasledovníkmi Ježiša a necháme sa pokrstiť, prostredníctvom Duha Svätého nám Ježiš dá schopnosti – dary. Možno v nás už driemali od narodenia, ale teraz sa môžu naplno prejaviť v službe. Môžeme dostať aj úplne nové dary. Využívaj dary, ktoré máš, a nechaj sa viesť Ježišom. Spoznáš, že Ježiš má silu!

Ježiš má silu odolať vplyvom okolia. Medzi rastlinami sú druhy, ktoré znesú väčšie sucho a teplo, alebo naopak nadmerne vlhkú pôdu či chlad. Keď naštepíme svoje životy na Ježiša, budeme odolnejší voči nepriaznivým vplyvom okolia, stresu... Nikdy nebudeme takí silní a odolní ako podpník, ale rozhodne budeme odolnejší, ako keby sme ostali len vrúbľami.

Ježiš žil život ako my, ale nedal sa zviest' satanom. Odolal jeho pokúšeniam. Ak cítiš, že ťa satan zvádza, popros Ježiša o silu odolať. Biblia hovorí, že ak sa satanovi vzoprieme, utečie od nás. Prečo? Pretože sa nás bojí? Nie. Bojí sa Ježiša, ktorý žije v nás. Sme stvorení, aby sme niesli ovocie. Možno na nás často dolieha stres, starosti a zožiera nás „hmyz hriechu“. Naše ovocie môže byť napadnuté nákazou a nie príliš chutné. Takéto ovocie šíri ďalej nákazu. Boh poslal na túto zem svojho Syna, ktorý sa stal pevným a silným „podpníkom“. To preto, aby sme mohli byť doňho vštepení a prinášať vďaka nemu krásne voňavé plody.

Ježiš nehovorí len: „Ja som vinič,“ ale aj: „Vy ste ratolesti (výhonky).“

Svojim učeníkom – aj nám – vysvetľuje, že ak nezostaneme v ňom, nemôžeme prinášať ovocie. Čo to znamená? Rozdiel medzi nami a rastlinami je ten, že my máme možnosť slobodne sa rozhodnúť. Ježiš na seba nevrúbfľuje ľudí, ktorí o to nestoja. Tým, že sa rozhodneme napojiť svoj život na pevný, odolný podpník, vyjadrujeme, odkiaľ chceme brať živiny, ktoré potrebujeme k životu.

E. G. Whiteová o tom hovorí:

„Strom čerpá potrebné živiny z pôdy koreňom. Podobne aj kresťan, ktorý sa stane novým štepom na Ježišovi. Ak je spojenie pevné, čerpáme od neho tie najlepšie duchovné živiny. Môžu na takom strome vädnúť listy? Nie! Vďaka Božej láske a životodarnnej milosti môžeme rásť, kvitnúť a prinášať ovocie.“ (*Sons and Daughters of God*, s. 288)

Keď Edo vysvetlil všetko o vrúbľovaní, nezabudol pripomenúť, aké dôležité je čerstvo spojený podpník a vrúbeľ pevne zviazať lykom. Len vtedy môžu začať prúdiť živiny a vrúbeľ ožije. Ako môžeme s Ježišom vytvoriť to najlepšie spojenie? Ak chceme, aby náš rez zapadol presne do jeho rezu, musíme sa „odrezať“ od nášho starého stromu. Čo je tým stromom? Môže to byť spôsob nášho života a myslenia. Náš starý strom môže byť napadnutý hmyzom. Oddeľte sa a spojte sa s Ježišom. Len tak budete prinášať sladké ovocie. Možno si poviete: „Ja som od malička vyrastal v kresťanskej rodine. Nerobím nič zlé.“ Napriek tomu ťa chcem poprosiť, aby si porozmýšľal, či v tvojom živote nie je niečo, od čoho by bolo

lepšie sa odrezať. Nie je tvoj strom napadnutý nejakou nákazou? Prezri si všetky vetvičky – svoje záujmy, počítačové hry, ktoré hráš, filmy, ktoré sleduješ, ako sa správaš ku spolužiakom... Každý deň sa môžeš rozhodnúť, či chceš byť zaštepový, alebo nie. Každý deň sa môžeš rozhodnúť, či „zostaneš“ v Ježišovi.

Keď „navrúbfľujeme“ svoj život na Ježiša, bude s ním pevne spojený. Stane sa z nás nový stromček. Ján pre nás zaznamenal Ježišovu modlitbu. Okrem iného sa Ježiš modlí za jednotu. To sa týka aj nás. Ježiš tým myslí byť „jedno“ nielen s ním, ale aj s inými. Je zaujímavé, že aj keď každý z nás bude „jedno“ s Ježišom, neznamená to, že budeme všetci rovnakí. Nové stromčeky po vrúbľovaní tiež nie sú rovnaké. Boh má rád rozmanitosť. Je neuveriteľné, koľko tisíc druhov rastlín a zvierat Boh stvoril.

Ako sa stanem „jedno“ s inými? Ako sa napríklad muž a žena stanú „jedným telom“? Tým, že spolu žijú, spolu trávia čas, navzájom sa spoznávajú, zaujímajú sa jeden o druhého. Ak trávime čas s Ježišom, modlíme sa k nemu, čítame jeho Slovo, spievame mu piesne a rozprávame sa s ním, staneme sa s ním jedným telom. Staneme sa novým navrúbfľovaným stromčekom.

To neznamená, že stratíme svoju osobitosť a individualitu. Práve naopak – staneme sa naozaj sami sebou. Len Ježiš pozná naše pravé „ja“. Jeho sny a zámery s nami sú oveľa lepšie než naše. Čím viac času trávime s Ježišom, tým viac sa dozvieme o svojich schopnostiach. Až potom krásne roz-

kvitneme a prinesieme chutné ovocie. V 1 Jánovi 3,2 Ján napísal: „...ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme, že keď sa zjaví, budeme mu podobní, lebo ho uvidíme takého, aký je.“

Pamätáš si ešte verš, ktorý sme čítali na úvod? Ján 15,8 hovorí, že Boh je oslávený, keď prinášame veľa ovocia.

Už sme si povedali niečo o tom, ako byť navrhovaný a pevne spojený. Čo však znamená prinášať ovocie? Ježiš povedal svojim učeníkom: „Chcem, aby ste niesli veľa ovocia.“ Chápali učeníci, čo Ježiš hovorí? Rozumeli tomu, keď im povedal, že poznajú cestu, kam ide? Alebo že sa vracia k svojmu Otcovi? Zrejme ani teraz nepochopili, čo Ježiš myslí ovocím. Pochopili to až potom, keď Ježiš odišiel a na nich bol vyliaty Duch Svätý.

Pavol, ktorý sa tu na zemi s Ježišom osobne nestretol, ale stal sa jeho verným nasledovníkom, napísal celú kapitolu o tom, čo je ovocím. Vyhľadajte si Gal 5,22–23. (Zoznam si môžete napísať aj na tabuľu.) O ovocí sa tu píše v jednotnom čísle. Ovocie Ducha je vyjadrené ako súbor vlastností. Neznamená to, že každá vlastnosť je jedno ovocie a ty by si si mohol z košíka vybrať to, čo sa ti páči. Nie. Ovocie Ducha Svätého je všetko spolu.

LÁSKA: Ako prvá je spomenutá láska. Niektorí si myslia, že ostatné vlastnosti akoby odrážali lásku. Biblia nás učí, že Boh je láska. Milovať Boha a svojich blízkych je najdôležitejšie prikázanie. Ak naplníš prikázanie lásky, potom budeš automaticky plniť aj ostatné prikázania a niešť ovocie

Ducha Svätého. Iných môžeš mať rád len vtedy, keď máš rád Boha. Ak nemáš rád iných, svedčí to o tom, že nemáš rád ani Boha. Ak v tvojom živote chýba ovocie Ducha, tvoj vrúbeľ nie je dobrý. Niečo s ním nie je v poriadku. Prosím, oprav ho, aby si prinášal ovocie plné lásky.

RADOSŤ: Ako sa cítiš, keď robíš niečo, čo ťa baví a v čom si dobrý? Určite si rád, keď môžeš byť sám sebou. Sám sebou sa však staneš len s Ježišom. Keď ho spoznávaš, v tvojom srdci sa zakorení radosť, ktorá zapustí hlboké korene. Božia radosť môže vyzeráť inak, ako si ju predstavujeme. Prežívame okamihy, ktoré sú bolestivé, frustrujúce a pri ktorých sa necítíme dobre. Prorok Izaiáš o Ježišovi predpovedal, že bude „opovrhnutý, ľudmi zavrhnutý, muž bolesti...“ (Iz 53) Ježiš veľmi dobre vie, čo znamená trpieť, byť všetkými odmietnutý, byť tým, koho si nikto neváži. Vedomie, že sme stále Božími deťmi, nám vlieva radosť. Vedomie, že Ježiš je stále s tebou a prevedie ťa cez všetky ťažkosti, môže na tvojej tvári vykúzliť radostný úsmev.

POKOJ: Pokoj nie je to isté ako tichosť, nekonfliktnosť. Tak si pokoj väčšinou predstavujeme my. V Getsemane Ježiš hovorí, že jeho pokoj je iný. Prečítajte si Ján 16,33. Hovorí nám, že budeme mať problémy a starosti, ale povzbudzuje nás: „Hlavu hore, ja som pre-mohol svet.“ Možno sa vám niekedy zdá, že ste zavalení problémami. Napriek tomu môžete s Ježišom prežívať pokoj. Hovorí nám: „... aby ste mali

vo mne pokoj..., nenechajte sa zmalomyselneť, ja som premohol svet.“

TRPEZLIVOSŤ: Už ste niekedy počuli, že by sme sa mali modliť za trpezlivosť? Pravdou je, že trpezlivosti sa nenaučíme, ak sme obklopení vecami a situáciami, ktoré nevyžadujú trpezlivosť. Nikto z nás zrejme nemá problém byť trpezlivý, keď sa všetko darí. Určite si spomeniete na niektoré nepríjemné situácie. Boli ste nervózni a nič sa vám nedarilo. Modlili ste sa za trpezlivosť, ale Duch Svätý spôsobil, že ste si ešte viac začali uvedomovať svoje netrpezlivé a podráždené reakcie. Nenechajte sa odradiť. Vyčkajte. Dovoľte Záhradníkovi, aby vás opäť zaštepil. Len tak prinesiete vďaka jeho starostlivosti dobré ovocie. Trpezlivosti sa nenaučíme, ak o nej budeme len premýšľať alebo hovoriť. Trpezlivosti sa naučíme, keď budeme s Ježišom „jedno telo“.

LÁSKAVOSŤ: Táto strana lásky nepotrebuje bližšie vysvetlenie. Každý zrejme vie, čo je láskavosť. Biblia hovorí, že všetky dobré veci prichádzajú od Hospodina (Jak 1,17). Často si však neuvedomujeme, že ak je k nám niekto láskavý, je to vďaka Bohu. S týmto vedomím dovoľ Bohu, aby ťa mohol použiť ako svoj nástroj. Preukazuj iným láskavosť. Vďaka pevnému spojeniu s Ježišom budeš vedieť byť láskavý aj voči tým, ktorí voči tebe láskaví nie sú.

DOBROTA: Vysvetliť význam slova dobrota je ťažšie. Možno si poviete, že predsa každý vie, čo je dobrota. Nevieme to tak dobre vysvetliť. Ešte

ťažšie je dobrotu konať. Boh hovorí, že dobrota je ovocím Ducha Svätého. Ak v nás žije Duch Svätý a každý deň sme napojení na Ježiša, dobrota sa prejaví. Musím vás však upozorniť na jednu vec – ak si myslíte, že ste dobrí, mýlite sa. A ak si myslíte, že ste zlí, ani vtedy nemáte pravdu. Vieš, ako to je? Dobrý si vtedy, keď si o sebe veľa nenamýšľaš. Dôležité je, aby ťa druhí vnímali ako dobrého. Možno ťa to udiví a prekvapí. Na prípadné ocenenie a chvály od iných môžeš reagovať s úsmevom a povedať: „Vďaka, to je Boh vo mne, nie ja.“

VERNOSŤ: Slovo vernosť má dva významy. Jeden význam je byť „plný viery“. Ak sme každý deň v spojení s Ježišom, prichádza to automaticky. Vidíme, čo pre nás i v nás Ježiš robí. Naša viera rastie, šíri sa a ovplyvňuje ľudí okolo nás. Vernosť tiež znamená „byť verný“ a verne si plniť svoje povinnosti. To znamená, že svoju prácu urobím v určenom čase a najlepšie ako viem. Týka sa to aj medziľudských vzťahov. Mám sa verne starať o vzťahy, za ktoré som zodpovedná. Čo sa týka starostlivosti o iných a celkového prístupu k nim, urobte maximum. Nezabúdajte aj na starostlivosť o seba. Aj za seba ste zodpovední. Ak cítite, že v niektorej oblasti vaša vernosť pokrívka, modlite sa, čítajte Bibliu, povedzte o tom Bohu. Niekedy vám Boh môže prostredníctvom svojho Slova, piesne alebo kázne pošepkať, kde máte v tejto oblasti rezervy.

MIERNOSŤ: Slovo miernosť dnes nie je v móde. Často počujeme o tom,

ako sa stať silným a stať si za svojim. Máme vedieť, čo chceme, a ísť za tým. Muži majú často pocit, že by ich to ponížilo a zosmiešnilo, keby prejavili miernosť. Miernosť sa totiž často zamieňa za slabosť. Ženy, ktoré sú mierne a pokojné, sú považované za staromódne „domáce puťky“. Je to však veľké nepochopenie. O to viac je v dnešnej tvrdej spoločnosti miernosť potrebná. Skús sa zamyslieť, či si dnes voči svojim blízkym prejavil miernosť. Podelte sa navzájom o to, ako sa môže naša miernosť prejať v rodine, škole, na mládeži či v zbore.

SEBAOVĽÁDANIE: Pod pojmom sebaovládanie si často predstavujeme dodržiavanie nejakých pravidiel, napr. NEW START-u – čo jeme, pijeme, koľko cukru a tuku telu dodávame, ako často cvičíme a pod. Čo si pod slovom sebaovládanie predstavuje Ježiš? Sebaovládanie znamená striedmosť, zdržanlivosť a umiernenosť vo všetkom, čo robíme. Vo všetkom!

Keď sme s Ježišom pevne spojení, rastieme v láske, pokoji, miernosti, trpezlivosti, добрote, láskavosti, vernosti, radosti i sebaovládaní. Neznamená to, že si už nikdy nesmieš dať svoj obľúbený koláč, ale že si dáš namiesto troch kúskov len jeden. Neznamená to, že sa už nikdy nebudeš rozčuľovať, ale že nad svojim hnevom nestratíš kontrolu a nebudeš si ho vylievat na iných. Neznamená to, že sa vzdáš svojich koníčkov a zábavy a budeš stále len pracovať, ale že do svojej práce vložíš maximum svojich síl a schopností a potom budeš s pokojným svedomím relaxovať.

Ježiš ponúka všetkým, ktorí sa pre neho rozhodnú, život v plnosti a hojnosti. Môžeš mu patriť, nechať sa ním vyživovať, rásť na jeho slávu a plniť jeho vôľu. S jeho pomocou môžeš vykvitnúť a šíriť príjemnú vôňu. V napojení na neho môžeš prinášať ovocie a byť požehnaním ľuďom okolo seba.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Aké „choroby“ alebo akí „škodcovia“ ťa trápia? Chcel by si sa stať s Ježišovou pomocou odolný voči „škodcom“? Uveď „škodcu“, ktorý ťa trápí najviac.
2. Ako si predstavuješ pevné spojenie s Ježišom?
3. Ktoré z uvedeného ovocia Ducha Svätého sa ťa najviac dotýka? Prečo?
4. U každého člena mládeže skúste objaviť ovocie Ducha.

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 6

PRETOŽE JEŽIŠ JE PRÁVY VINÍČ, MÔŽEM BYŤ VETVOU, KTORÚ ON VYŽIVUJE, A SVOJÍM OVOCÍM OSLAVOVAŤ BOHA.

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som vzkriesenie a život

Viktor, Jožko a ostatní študenti sa ponáhľali do hlavnej budovy. Všetci študenti boli rozhlasom vyzvaní, aby sa všetci okamžite zhromaždili v univerzitnej kaplnke. Medzi študentmi zavládol chaos a mierna nervozita.

„Čo sa deje?“ spýtal sa Viktor Jožka.

„Neviem, ale asi niečo zlé. Dr. Willa som videl plakať,“ odpovedal Jožko.

Keď prišli ku kaplnke, bola už preplnená. Šumelo to v nej ako v úli. Pani dekanka vstala a zdvihla ruku, aby sa všetci utíšili. V kaplnke zavládlo ticho.

„Dámy a páni, chcem sa vám ospravedlniť, že som vás sem takto náhle zvolala, ale musím vám oznámiť smutnú správu. Myslíme si, že je lepšie oznámiť vám ju všetkým naraz. Vyhneme sa tým šíreniu rôznych skreslených informácií...“ Dekanka si zložila okuliare a začala si ich nervózne čistiť.

Viktor a Jožko sa na seba prekvapene pozreli. Čo sa stalo? Prečo ju to tak zobralo?

Keď dekanka pokračovala v prejavu, chvel sa jej hlas. Bolo poznať, že len s ťažkosťami premáha slzy. „Práve sme dostali správu, že autobus, ktorý

viezol našich študentov z misijnej cesty, havaroval. Neprežil nikto.“

Kaplnkou zaznel šum. Vo vzduchu bolo cítiť napätie, prekvapenie, šok. Viktor počul, ako niekto začal nariekať. Hrdlo mal stiahnuté. Študenti misionári! Všetkých desať! Aj šofér?

Jožko zostal biely ako stena. Viktor ho objal okolo ramien: „Si v poriadku?“

Jožko otvoril ústa, chcel niečo povedať, ale nevydal ani hláska. Na sucho prehltol. Po chvíli sa pokúsil znova prehovoriť: „Nika!“ V tú chvíľu Viktor stuhol. Nika! Jožkova priateľka! Po štátniciach sa chceli vziať!

„Ach, nie, Bože!“ zašepkal Viktor.

Jožko sa naňho zmätene pozrel: „Boh! Kde bol Boh? Prečo to dopustil?“ Viktor nevedel, čo na to povedať.

Ježišov posledný výrok *ja som*, ktorý budeme dnes študovať, je zapísaný v Jánovi 11,25. Prečítajte si ho nahlas. Ježiš ho vyriekol vo veľmi zvláštnej a ťažkej situácii. Lazár, jediný brat Márie a Marty, zomrel. Všetci traja boli Ježišovými blízkymi priateľmi. Mária a Marta poslali po Ježiša pred niekoľkými dňami, hneď ako

Lazár ťažko ochorel. Ale Ježiš neprišiel. Rozhodol sa neprísť (v. 4): „Táto choroba nie je na smrť,“ povedal. Na mieste, kde bol, zostal ešte dva dni (v. 6).

Mária a Marta si určite kládli otázku: Prečo? Vieme to, pretože mu povedali: „Pane, keby si tu bol...“ (v. 21). Videli, že Ježiš uzdravil a vyliečil mnohých. Boli presvedčené, že Ježiš uzdraví aj Lazára. Prečo to neurobil? Prečo dopustil, aby zomrel? Kde bol?

Ježiš sa rozpráva s Martou. Ešte neurobil nič, čím by svojim priateľom v tejto bolestivej a smutnej chvíli pomohol. Marte hovorí: „Ja som vzkriesenie i život. Kto verí vo mňa, aj keby zomrel, bude žiť. A každý, kto žije a verí vo mňa, nezomrie. Veríš tomu?“

Čo Marta odpovedá? Prečítajte si verš 27. To je to, čo Boh túži počuť. Marta prežíva veľký smútok, bolesť a sklamanie. Zrejme nerozumie tomu, o čom Ježiš hovorí. Možno cíti aj hnev. Hnevá sa, že Ježiš dopustil Lazárovu smrť. Napriek tomu hovorí: „Áno, Pane, verím. Uverila som, že ty si Mesiáš. Neprestanem tomu veriť, nech sa stane čokoľvek.“

Áno, Ježiš je vzkriesenie a život.

Čo povedať, keď sa tvoji strápení priatelia pýtajú: Prečo? O čom premýšľaš, keď sám stratíš niekoho blízkeho? Pýtaš sa Boha a ľudí okolo seba: Prečo? Keď zomrie človek „starý a sýty dní“, prijímame to inak, ako keď nás opustí niekto mladý. Mladý ako Lazár. Mladý ako študenti na misii. Malé dieťa. Čo povedať v takej chvíli?

Všetci zrejme vieme, ako pokračuje príbeh o Lazárovi. Ježiš ho

vzkriesil. Vzkriesil aj Jairovu dcéru a syna vdovy z Naim. Hoci ich Ježiš vzkriesil, nedal im večný život na tejto zemi. Marte však povedal, že „kto verí v neho, nezomrie naveky.“ Čo tým myslel?

Vráťme sa ešte k Márii a Ježišovi. Ježiš sa stretáva s Máriou. Vidí, ako plače. Plačú aj ďalší Židia. A Ježiš? Čítame, že „Ježiš zaplakal.“ (v. 35) Aj Ježiš plače. Neplače kvôli malej viere svojich priateľov. Smrť je smutná. Strata blízkeho je bolestivá. Na otázku „prečo?“ je lepšie neodpovedať a radšej so strápenými plakať. Ukázať im tým, že Boh je s nimi aj v tejto smutnej chvíli.

Krátko potom, ako Ježiš vzkriesil Lazára, sám prechádza údolím smrti. Tým musí prejsť každý sám. A každé je trochu iné – inak dlhé, inak strmé, kamenisté...

Ježiš zomiera.

Predstav si tú scénu. Spomeň si na stratu blízkeho človeka. Spomeň si na bolesť, ktorú si cítil. Predstav si, akú veľkú bolesť musia prežívať rodičia, keď im zomiera ich milované dieťa. Predstav si, že strácaš svojho milého, svoju milú. Predstav si, že si priateľom Ježiša a celým srdcom veríš, že je Boží Syn – Mesiáš. A teraz je mŕtvy! On je mŕtvy! Možno si nedokážeme predstaviť ten šok, žiaľ a zmätok v duši. On predsa nemôže byť mŕtvy!

Ale je to tak! Čo bude ďalej?

Mária Magdaléna bola jednou z tých, ktorí chodili s Ježišom. Ježiš ju zachránil a vyslobodil z hriechu (vieme o tom len málo). Nevedela si predstaviť, ako bude bez neho žiť. Skoro ráno, ešte za tmy, prišla k hro-

bu. V Ján 20,1–18 si prečítajte, čo sa dialo ďalej.

„Môj Otec a váš Otec, môj Boh a váš Boh.“ Čo tým chcel Ježiš povedať? Zrejme ju chcel uistiť, že Boh ju má rovnako rád ako on a prejavuje o ňu rovnaký záujem. Po tom, čo sa stretáva s Máriou Magdalénou a učeníkmi, Ježiš odchádza k svojmu Otcovi.

E. G. Whiteová o tom píše:

„Ježiš odmietol prijať poctu od ľudí, kým nemal istotu, že Boh prijal jeho smrť na kríži. Túžil vedieť, či jeho smrť za hriechy celého ľudstva bola dokonaná a či prostredníctvom jeho krvi môže človek získať večný život. Otec miluje ľudí tak, ako miluje svojho Syna. Všetku moc a lásku, ktorú dal Synovi, keď bol tu na zemi, dáva teraz k dispozícii jeho nasledovníkom.“ (Cesta lásky, s. 511.512)

Ježiš prišiel na zem, aby sa s nami podelil o to, že je vzkriesenie a život. Túži nás o tom uistiť. Túži o tom uistiť aj teba.

V predchádzajúcich výrokoch *ja som* sme sa zamýšľali nad ich aplikáciou do nášho každodenného života. My sa samozrejme nemôžeme stať vzkriesením. Môžeme sa však rozhodnúť, či budeme okolo seba šíriť atmosféru „vzkriesenia“ – teda atmosféru nádeje, radosti a vďačnosti, alebo atmosféru „smrti“ – teda atmosféru smútku, trápenia a žiaľu. Ani by ste neverili, ako často kresťania šíria okolo seba ohováranie, zlé slová, urážky a ako často prekrúcajú pravdu. Slová povzbudenia, úprimný záujem o iných a činy lásky ukazujú na Boha a sú naplnením slov „prešiel zo smrti do života“. (Ján 5,24)

Ako zistiť, či je Ježišovo vyhlásenie „ja som vzkriesenie a život“ pravdivé aj dnes? Vyhľadajte si Rim 6,4–5.

„Krstom sme teda spolu s ním boli pochovaní v smrti, aby sme tak, ako bol slávou Otca vzkriesený z mŕtvych Kristus, aj my vstúpili na cestu nového života. Ak sme sa s ním stali podobní v jeho smrti, budeme mu podobní aj vzkriesením.“ Keď sme pokrstení, začíname nový život.

E. G. Whiteová napísala:

„Krstom dáva človek jasne najavo, že sa zrieka tohto sveta. Je to vyznanie smrti a nového života. Voda, do ktorej je ponorený, prikrýva jeho hriechy. V mene Otca, Syna a Ducha Svätého je uložený do vodného hrobu, kde je pochovaný jeho starý spôsob života. Z vody vychádza nový človek, ktorý svoj život odovzdal Bohu. Prítomný je Otec, Syn i Svätý Duch. Oni sú svedkami tejto slávnosti.“ (The Faith I Live By, s. 146)

Pokrstený človek vyznáva, že zomrel a pochoval svoj hriešny spôsob života. Často sa však stáva, že aj znovuzrodený človek od Boha odchádza a nežije „novým“ životom. Ako je to možné? Prečo sa vzdal Ježiša? Voda, do ktorej bol ponorený, je len symbol. Sama osebe nezmyje hriechy. To môže urobiť iba Ježiš. Nestačí sa umyť a očistiť len raz za život. Po celý svoj život musíte umožniť Ježišovi, aby deň čo deň očistil vaše srdce. Nezáleží na tom, pred koľkými rokmi ste boli pokrstení, ale na tom, či žijete novým životom. Rozhodnúť sa musíte sami.

Boh sa nás pýta: Ako sa v tvojom živote prejavuje, že si vďaka Ježišovej smrti očistený a zachránený? Robíš

všetko pre to, aby si rástol vo svojom duchovnom poznaní? Sú tvoje záujmy v súlade s nebeskými? (E. G. Whiteová, tamtiež)

Chcete žiť „novým“ životom?

Skúste si sami – najlepšie vždy večer – odpovedať na nasledujúce otázky: Čo som dnes urobil pre to, aby som sa naučil niečo o Bohu, lepšie ho poznal? Čo som robil a čo hovoril? Premýšľam o tom vôbec? Uvedomujem si, aký vplyv mám na iných? Ako to ovplyvňuje môj aj ich večný život? Koho som ovplyvnil dnes?

Keď sa stane nejaká tragédia a vy sa pýtate, kde bol Boh a prečo tomu nezabránil, skúste sa to opýtať priamo jeho. Položte mu všetky otázky, ktoré vám prídu na myseľ. Pokojne prejavte Bohu aj svoje rozčarovanie, smútok, hnev i všetky negatívne emócie. On vás pochopí. Možno vám neodpovie priamo a takým spôsobom, aby ste to hneď pochopili, ale bude s vami. Bude plakať s vami, objíma vás okolo ramien. A raz vás vezme k sebe, kde budete žiť večný život, v ktorom už nebudú slzy, trápenie ani smrť.

Viktor už bol na niekoľkých pohreboch, ale táto rozlúčka bola zo všetkých najťažšia. Každá z obetí mala pohreb v mieste svojho bydliska. Univerzita zorganizovala spoločný pietny akt pre všetkých zosnulých. Vpredu bolo umiestnených 10 veľkých fotografií. Celé pódium bolo pokryté kvetmi.

Viktor stál vedľa Jožka. Obaja sa strhli, keď kazateľ povedal: „Možno sa pýtate, prečo to Boh dopustil. Veď

títo mladí ľudia stáli na začiatku svojho života. Niektorí mali pred promóciou. Dvaja z nich boli zasnúbení. Všetci pracovali pre Pána!“ Kazateľ sa na chvíľu odmlčal. „Pracovali pre Pána! Pracovali v organizácii, ktorá sýtala stovky hladných detí. Nemohol ich Boh ešte v budúcnosti použiť? Nevie azda, čo preňho mohli títo mladí ešte urobiť? Pre neho i pre ľudí v ich okolí? A čo vodič autobusu, po ktorom zostala rodina? Ako to mohol Boh dopustiť?“ Kazateľ na chvíľu prestal hovoriť a rozhladol sa po poslucháčoch.

Viktor nebadane pozoroval Jožka, ako uprene počúva kazateľa. Hltal každé jeho slovo. Mal za sebou ťažké obdobie. Povedal Viktorovi, že chce odísť zo školy aj z cirkvi. Nevie, ako by mohol ďalej veriť. Viktor sa celý čas za Jožka úprimne a vytrvalo modlil.

Viktor zavrel oči a v duchu hovoril kazateľovi: „Pokračuj. To ticho je desivé.“

Kazateľ pokračoval: „Nevieme zodpovedať všetky tieto otázky. Viem však, že Boh nenávidí zlo, ktoré sa deje na tomto svete. Hriech spôsobuje smrť a utrpenie. Aj keby zabránil tejto tragédii, čo s tými mnohými ďalšími?“

Viktor otvoril oči a pozrel na kazateľa.

„Prečo nespôsobí, aby pri auto-nehodách nikto nezomrel? Prečo sa nepostará, aby už žiadne dieťa nikdy nezomrelo od hladu?“

Viktor v sebe začal pociťovať rastúci hnev. Nikdy o týchto veciach nepremýšľal takýmto spôsobom. Spo-

menul si, ako ľudia po 11. septembri rozprávali, že tých, čo zostali ako zázrakom nažive, Boh asi miloval viac. Cítil v sebe zmätok a hnev. Nehody sa predsa dejú každý deň. Každý deň pri nich umierajú stovky ľudí. Prečo smúti len za svojimi priateľmi? Viktora sa zmocnil pocit viny. Keď sa pozrel na Jožka, jeho pocity sa len znásobili. Strata priateľov sa nedá porovnať so stratou, ktorú prežíval Jožko. Ako sa asi musí cítiť?!

„Keby zabránil jednej tragédii, myslím, že by mal zabrániť všetkým,“ pokračoval kazateľ, „nemyslíte?“

Viktor pozrel na Jožka. Ten prikyvoval a pery sa mu chveli.

Na tvári kazateľa sa objavil úsmev. Pred niekoľkými minútami bola jeho tvár zaplavená smútkom a slzami. Teraz sa v nej zračí pokoj a nádej.

„Priatelia, raz sa to stane skutočnosťou. Áno, Boh zasiahne. To je to najdôležitejšie. Pamätajte na to. Potom už nebudú slzy, trápenie, smútok, ani smrť. Potom sa uvidíme s našimi milými.“

Viktor zazrel, ako po Jožkovej tvári steká slza. Vďaka Bohu. Až do tejto chvíle pociťoval Jožko len zlosť a hnev. Od vtedy, čo sa dozvedel o autonehode, neplakal ani nespál. Viktor si veľmi priaľ, aby sa Jožko mohol vyplakať, a tak dať svoj smútok a hnev zo seba von. Viktorove oči sa tiež zaleskli slzami.

Jožko si rukami zakryl tvár a polohlasno zašepkal: „Bože, bol som voči tebe nespravodlivý.“

V tú chvíľu Viktor vedel, že rana v jeho srdci sa zahojí, aj keď to ešte nejaký čas potrvá.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Zomrel ti niekto blízky? Ako si sa vyrovnal so zármutkom a s otázkami, ktoré ti prichádzali na myseľ?
2. Čo si myslíš, že by sa stalo, keby Boh odstránil všetko zlo a nešťastie zo života ľudí, ktorí v neho veria?
3. Poznáš niekoho, kto prežíva smútok? Nemusí to byť pre stratu blízkeho človeka. Môže to byť pre stratu zamestnania alebo zdravia, z pocitu osamelosti. Čo môžeš urobiť, aby si ho potešil?
4. Priniesol si dnes svojimi slovami a činmi druhým smútok, trápenie a smrť, alebo si okolo seba šíril atmosféru nového života? Čo urobíš pre to, aby si okolo seba vedome šíril život namiesto smrti?

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 7

JEŽIŠ JE VZKRIESENIE A ŽIVOT.

PRETO SA MÔŽEM RADOVAŤ

Z NOVÉHO ŽIVOTA S NÍM UŽ TERAZ

A TEŠIŤ SA NA ŽIVOT VEČNÝ.

JEŽIŠ POVEDAL: Ja som

Viktor šiel po ulici. Bol taký zamyslený, že takmer narazil do akéhosi človeka. V poslednej chvíli sa strhol, vyhol sa mu, ale vzápätí sa obzrel, aby sa ospravedlnil. V tej chvíli sa usmial a nahlas zvolal: „Ahoj, Andrea! Už som ťa dlho nevidel. Akosi som nemal čas zastaviť sa v kaviarni.“

„Večer je tam vždy taký frmol, že aj tak by sme nemali čas porozprávať sa. Ako sa máš?“ opýtala sa Andrea so záujmom.

„Celkom dobre. Predstav si, začal som študovať medicínu!“

„Super, to ti teda gratulujem. Znamená to, že máš pred sebou dlhé roky štúdia, však?“ veselo poznamenala Andrea.

„Pamätáš si, ako si mi povedala, že by som mal premýšľať o tom, čím by som chcel byť? A čím by som chcel byť, keby sa naplnil môj detský sen? Ty si to myslela ako vtip, ale ja som to zobral vážne. Zrazu som začal snívať. Nebral som do úvahy peniaze, čas, svoje limity... Začal som snívať vo svojom srdci. Zistil som, že by som chcel byť lekárom. Vieš, vždy som túžil študovať medicínu. Ale tie roky štúdia... To ma desilo. Modlil som sa,

aby mi Boh ukázal, ako ďalej. Aby mi ukázal nielen to, čo by som mal v živote robiť, ale aby som rozpoznal, kto vlastne som. V priebehu niekoľkých dní som bezpečne rozpoznal Boží plán pre môj život. Jeho povolanie som jednoducho nemohol nepočuť. Boh mi dal poznať, že chce, aby som do toho šiel a že mi pomôže. Teraz mám v srdci ohľadne budúcnosti úžasný pokoj. Doteraz som mal totiž stále pocit, že som niekde, kde nechcem byť. Teraz to pominulo, Andrea. Cítim sa ti za to veľmi zaviazaný“, rozhovoril sa Viktor.

„Vieš, čo je zaujímavé, Viktor? Vôbec sa mi nemusíš cítiť zaviazaný. Aj ja som o tom veľa premýšľala a tiež som objavila, čím chcem byť. Tak dlho som sa snažila len o to, aby som dokončila výšku. Stále som bojovala s pocitom, že ju nezvládam a že na to jednoducho nemám. Modlila som sa, aby som poznala, aké mám obdivovanie. A výsledok? Pracujem v záhradníctve, kde pestujú stromčeky. Milujem tú prácu! Uvedomila som si, že potrebujem pracovať vonku. Rada by som sa presťahovala niekam na vidiek. Hľadám bývanie, ktoré by som

utiahla finančne a mala blízko do práce. Chcem skúsiť aj nejaký kurz, alebo študovať cez internet. Mám dokonca požičané aj nejaké knihy z knižnice. Či veríš, alebo nie, začala som uvažovať, že si urobím dvojročný kurz podnikania. Rada by som si otvorila vlastné záhradníctvo... alebo kvetinarstvo... alebo obchod s bonsajmi. Tých možností je veľa! A to všetko vďaka tebe a profesorovi Ellisonovi!“ nadšene rozprávala Andrea.

Na jej slová Viktor zareagoval pokojne a rozvážne: „Dobre vieš, ako to všetko bolo. Veľký *ja som* zaklopal na moje a tvoje srdce. Pochopili sme, že keď ostaneme s ním spojení, môžeme žiť naplneným životom.“

Preštudovali sme spolu všetkých sedem výrokov (ktoré zaznamenal Ján), v ktorých Ježiš hovorí *ja som*:

„Ja som svetlo sveta.“

„Ja som dvere do ovčince.“

„Ja som chlieb života.“

„Ja som dobrý pastier.“

„Ja som cesta, pravda i život.“

„Ja som pravý vinič.“

„Ja som vzkriesenie i život.“

Dnes preštudujeme samotný výrok *ja som*. Čo znamená?

Prvýkrát je tento výrok použitý v 2 Moj 3,14. Poďme spolu preštudovať tento text. O čom je celý príbeh? Ľudia v ňom väčšinou vidia Mojžišovo povolanie prostredníctvom zázraku s horiacim kríkom. Mojžiš si myslel, že život v zodpovednej pozícii, k čomu ho viedli a vychovávali v Egypte, je už za ním. Už viac ako 40 rokov bol pastierom. Bol aj spisovateľom. Boh ho inšpiroval,

aby zaznamenal príbeh stvorenia a príbehy patriarchov (Abrahám a Sára, Izák a Rebeka, Jákob a Lea s Ráchel...). Teraz počuje šokujúce povolanie. Boh mu hovorí: „Chcem, aby si vyviedol izraelský ľud z Egypta a doviedol ho do zaslúbenej zeme.“ Predstav si, ako sa asi Mojžiš cítil. „Čože? Prosím? Ja?“ Chvíľu s Bohom diskutoval: „Som hanblivý. Neviem hovoriť. Nikto ma nebude počúvať. Nikto nebude brať vážne to, že by mal niekam ísť pod mojím vedením. Ako im mám vysvetliť, kto ma posielal? Budú chcieť vedieť, kto ma poslal.“ Je to veľmi zaujímavé. Mojžiš sa chcel pravdepodobne opýtať: „Bože, ako sa voláš?“ Ale Boh vedel, že otázka „Kto v skutočnosti si?“ je oveľa hlbšia, ako otázka „Aké je tvoje meno?“ Jeho odpoveď je zvláštna, neočakávaná a prekvapujúca. Prečítaj si verše 14 a 15.

„Ja som, ktorý som.“ Zvláštne meno, však? Ukrýva sa v ňom hlboká a pravdivá odpoveď. Len málokomu prezradíme, kto v skutočnosti sme. Možno to ani sami nevieme. Ale Boh vie, že „je ten, ktorý je“. Niektoré Biblie tento verš prekladajú ako „budem tým, kým budem“, alebo „som tým, kým som sa rozhodol byť“.

E. G. Whiteová napísala:

„*Ja som* podčiarkuje jeho večnú prítomnosť. Jeho prítomnosť v minulosti, súčasnosti a budúcnosti. On vidí, ako ovplyvnil udalosti, ktoré sa už stali. Vie, čo sa stane v budúcnosti. My zväčša vnímame, čo sa deje teraz, aj to nie celkom jasne.“ (*That I May Know Him*, s. 12)

Židovský rabín Marcia Prager prekladá toto meno ako „Ja som večné bytie“ alebo „Ja som ten jediný, ktorý vedie k životu.“ „Ja som bytie a každú chvíľu povolávam bytie k bytiu.“

Ako vnímaš tento verš? Boh je Stvoriteľ, ktorý neustále tvorí (nielen pri stvorení sveta). Pretvára nás aj v tomto okamihu. Záleží len na nás, až pokiaľ mu to dovoľíme. S najväčšou pravdepodobnosťou si tým, kým veríš, že si, alebo tým, kým si sa rozhodol byť. Keď sa rozhodneš dať priestor Bohu, objavíš, kto naozaj si.

Ježiš používa okrem siedmich spomínaných princípov, ktoré opisujú jeho vlastnú identitu, ďalšie štyri výroky *ja som*, ktoré vyjadrujú jeho božskú podstatu.

Prvé dva nájdeme v Jánovi 8. Túto kapitolu určite dobre poznáte. Prvá časť je o žene, ktorá bola pristihnutá pri cudzoložstve. Ježiš jej odpúšťa a hovorí: „Ja som svetlo sveta.“ Farizeji s ním začali diskutovať. Aj vy by ste určite boli zaskočení, keby to povedal nejaký človek vo vašej blízkosti. Čo si ten Ježiš o sebe myslí? Áno, je to správna otázka. Kým si myslí, že je? Kým povedal, že je? Povedal pravdu, alebo sa zbláznil? Musí to byť buď jedno, alebo druhé. Nemôže klamať, keď chce, aby ho ľudia nasledovali. Vtedy začal byť jeho život ohrozený. Ježiš to vedel. Vzdal to? Nie, naopak, začal hovoriť otvorenejšie. „Ak neuveríte, že som to ja, zomriete vo svojich hriechoch.“ Páni, opakuje to, čo Boh povedal Mojžišovi: „Ja som to!“ Navyše pridáva: „Ak tomu neuveríte, zomriete vo svojich hriechoch.“ Myslí tým druhú smrť. Nikoho nenecháva

na pochybách o tom, čo sa stane, ak neprijme Ježiša ako Boha, ktorý prišiel na zem v ľudskom tele.

Farizeji sa ďalej dohadujú. Ježiš však pokračuje (v. 28): „Keď vyzdvihnete Syna človeka, vtedy spoznáte, že Ja som a že nič nerobím sám od seba, ale hovorím tak, ako ma naučil Otec.“ Vyvýšením alebo vyzdvihnutím myslí ukrižovanie. Spomeňte si, ako rímsky stotník po Ježišovom ukrižovaní vyhlasuje: „Tento muž bol naozaj Boží Syn.“

Podme ďalej. Vo verši 56 Ježiš hovorí: „Váš otec Abrahám zaplesal, že uvidí môj deň.“ Ale ľudia sa s ním hádajú: „Ešte ti nie je ani päťdesiat a videl si Abraháma?“

Predstavte si, že ste v dave okolo Ježiša. Ježiš vyzerá ako obyčajný muž. Nosí bežné oblečenie, potrebuje spať a jesť, potí sa a po celom dni býva riadne unavený. Zrazu počujete, ako vyhlasuje: „Veru, veru, hovorím vám, skôr než sa Abrahám narodil, ja som.“ Používa výraz, ktorý ľudia poznali ako Božie meno. (E. G. Whiteová píše, že Ježiš používa Božie meno, ktoré bolo zjavené Mojžišovi, aby vyjadril myšlienku večného života.)

Máte dve možnosti. Uveríte mu, aj keď sa to, čo hovorí, zdá byť neuveriteľná odvaha, alebo ho označíte za rúhača a zabijete ho? Čo ste si vybrali? Prečítajte si verš 59, kde sa dozviete, ako sa rozhodol dav.

V ten deň ho síce nezabili, ale skúšali to dovtedy, kým sa im to nepodarilo. Vyhľadajte si Ján 18. Táto kapitola opisuje Ježišovu poslednú noc. Pamätáte si, čo jej predchádza-

lo? V Ján 14–16 hovorí Ježiš to, čo učeníci potrebujú vedieť skôr, než od nich odíde. V Ján 17 je zaznamenaná Ježišova modlitba, v ktorej prosí Otca, aby všetci jeho nasledovníci – vrátane nás – boli jedno s ním (Ježišom) aj s Bohom (Otcou). V ďalšej kapitole je správa o tom, ako k Ježišovi prichádzajú vojaci, aby ho zajali. Sú však zasiahnutí jeho nadprirodzenou silou. E. G. Whiteová tento moment opisuje takto: „Z jeho tváre vyžarovalo nebeské svetlo. Vojaci nemohli zniesť prítomnosť Božej slávy. Cúvli a padli na zem. Nielen vojaci, ale aj Judáš padol na zem.“ (*Cesta lásky*, s. 449) V Luk 22,47–50 je napísané, že dav stál za Judášom, keď Ježiša zradil bozkom. Keď učeníci videli, čo sa deje, Peter vytasil meč a odsekol Malchusovi ucho. Malchus bol služobníkom najvyššieho kňaza. Ježiš ucho zdvihol, priložil ho na pôvodné miesto, a sluhu uzdravil. Možno by sme si mysleli, že vojaci sa budú po takomto zázraku báť Ježiša dotknúť, ale tí sa správajú, akoby sa nič nestalo.

Štvrté miesto, kde je zaznamenané, že Ježiš sa nazýva Božím menom, je Mar 14,62. Ježiš stojí pred najvyšším kňazom Kajfášom. Je ticho. Na jeho slovné útoky nereaguje. Odpovedá až vo chvíli, keď sa ho Kaifáš pýta: „Si Mesiáš, Syn Požehnaného?“

„Ja som,“ vyhlasuje Ježiš pokojne. Ale to nie je všetko. Pridáva zasľúbenie: „Uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch.“ Zaujímalo by ma, čo si Kaifáš a zvyšok tých, ktorí Božieho Syna odsúdili a zabili, budú myslieť, keď sa to stane. Dúfam, že aspoň

niektorí z nich v neho uverili a so slzami v očiach povedali: „On zomrel kvôli mne.“

Jedno je isté – Ježiš počas svojho života jasne vedel, kým je. Rozhodol sa však odložiť svoju božskú prirodzenosť a žiť na tejto zemi ako človek úplne podriadený Bohu, svojmu Otcovi. Zo začiatku sa vyhýbal tomu, aby otvorene priznal svoju identitu. Zvykol povedať, že „jeho čas ešte neprišiel“. Jeho identitu *ja som* ľudia nevedeli prijať. Pravda o jeho identite a rovnosti s Bohom ho priviedla na kríž.

Ježiš prišiel, aby napravil mienku a predstavy ľudí o Bohu. Ukázal, že Boh je Bohom nekonečnej lásky a súcitu. Ježiš prišiel, aby ľudia spoznali, že sú Božími deťmi, aby pochopili, kým skutočne sú.

Keď budeme, ako hovorí Pavol, „denne umierať“, t. j. keď sa každý deň rozhodneme, že chceme byť tými, kými nás chce mať Boh, umieryme nášmu starému ja a našim starým spôsobom. Kiež by sme sa každý deň rozhodli pre Boha a nechali sa ním formovať, aby naše nové „ja“ bolo naplnené láskou a svetlom.

Každý deň tohto týždňa sme študovali, kým Ježiš je, ako to spoznal a ako podľa toho žil. Hovorili sme o tom, ako to všetko aplikovať do svojho života. Poďme si to zhrnúť.

JA SOM SVETLO SVETA Keď sa rozhodneme prebývať v Božom svetle, všetko, čo v nás nie je z Boha, bude odhalené. Keď to vyznáme, dostaneme odpustenie, milosť a duchovné zmocnenie, aby sme svoj život žili pre Boha. Naše

sviece sa zapália a my budeme šíriť svetlo.

Keď uvidíme niekoho, kto je smutný, na dne, a prídeme k nemu, aby sme ho vypočuli, pomohli mu a povzbudili ho, sme sviecami. Keď uvidíme, že nášmu blízkemu priateľovi hrozí pokušenie, a opatrne a s láskou ho na to upozorníme, svietime svetlom do jeho tmavých kútov. (Nerob to, ak nejde o tvojho blízkeho priateľa, s ktorým si navzájom dôverujete. A nerob to bez toho, že by si bol ochotný rovnaký druh pomoci prijať ty sám.) Keď navštevujeme chorých, pomáhame bezmocným, sýtime hladných a za všetkých okolností chválime Boha, svietime svojimi sviecami v temnote a ukazujeme druhým cestu k dverám života.

JA SOM DVERAMI Ak sa rozhodneme prejsť dverami, ktorými je Ježiš, zistíme, že je bránou k novým možnostiam. Zavedie nás na miesta, o akých sa nám ani nesnívalo. Keď Ježišovi otvoríme dvere a necháme ho vstúpiť do svojho života, otvárame sa novým možnostiam služby.

Keď potom vítame outsiderov a pozývame ich, aby sa s nami najedli a posedeli si, sme Ježišovými vrátnikmi. Keď vítame v zbore návštevy bez ohľadu na to, ako sa obliekajú alebo správajú, sme dobrými vrátnikmi. Keď ochraňujeme iných, najmä mladších a slabších, pred fyzickým a duchovným nebezpečenstvom, alebo ak sa verejne zastávame spravodlivosti a pokoja, sme Ježišovými vrátnikmi.

JA SOM CHLIEB ŽIVOTA Keď sa budeme denne sýtiť Božím slovom a dôkladne „tráviť“ jeho pravdy, oveľa efektívnejšie ich budeme vedieť odovzdať iným. Keď spoznáme Ježišovho ducha sebaobetovania a poprosíme ho, aby nám dal rovnakého ducha, naučíme sa ochotne a s radosťou vzdať seba pre neho.

Keď sýtime fyzicky hladných, už či sami z vlastnej iniciatívy, alebo sa napríklad zapojíme do varenia pre bezdomovcov, odovzdávame ďalej chlieb života. Keď sa nás ľudia spýtajú, prečo sme takí šťastní a prečo konáme dobré skutky, vysvetlíme, že nemáme nijakú zvláštnu schopnosť, ale máme Ježiša a snažíme sa ho napodobňovať. Keď sa niečoho, čo sme chceli robiť alebo vlastniť, vzdáme preto, aby sme preukázali lásku niekomu inému, vzdávame sa svojho života rovnako, ako sa ho vzdáva zrnó pšenice, aby iní mohli rásť. Vtedy rastieme aj my.

JA SOM DOBRÝ PASTIER Keď verne nasledujeme Ježiša a snažíme sa ísť len tam, kam by nás viedol on, staneme sa jeho vernými ovečkami. Keď uviazneme alebo sa stratíme a voláme Ježiša na pomoc (namiesto toho, aby sme sa pokúšali zachrániť sa sami), sme múdre ovce.

Keď použijeme svoj vplyv na to, aby sa vystrašené a splašené stádo vrátilo k pastierovi, sme dobré a verné ovččky. Môže nás dokonca nazvať svojimi pomocníkmi – najatými pastiermi, ktorí neutečú, aby sa zachránili, keď je stádo v nebezpečenstve. Keď sa citlivo pokúšame

viest druhých, najmä mladších, aby nasledovali Ježiša a nie nás, potom sme Ježišovi verní pomocníci.

JA SOM CESTA, PRAVDA A ŽIVOT Keď budeme cvičiť svoju myseľ v rozpoznávaní Božej cesty tak, že budeme študovať jeho slovo do hĺbky a učiť sa Božím pravdám, náš život bude naplnený.

Keď pôjdeme verne po ceste, môžu sa k nám pridať ďalší. Ak sa budeme držať pravdy (Ježiša), aj keď to môže byť niekedy ťažké a nebezpečné, môžeme byť iným dobrým príkladom. Náš život bude bohatší, ak získame silu a schopnosť odovzdať to ďalej. Čím viac sa naučíme vzdávať, tým viac budeme získavať.

JA SOM PRAVÝ VINIČ Keď sa budeme pevne a za každých okolností držať Ježiša a od neho čerpať silu i „živiny“ potrebné pre život, potom budeme prinášať ovocie.

Zvyšok života strávime objavovaním svojich špecifických, jedinečných darov a schopností. Láska, radosť, pokoj, trpezlivosť, láskavosť, dobrota, vládnošť, vernosť a sebaovládanie sa začnú prejavovať v našom živote v takej miere, že ich budeme môcť rozdávať ľuďom okolo seba plným priehrástím.

JA SOM VZKRIESENIE A ŽIVOT Keď sme dali Ježiša na prvé miesto a zostaneme s ním, sľubuje nám večný život, ktorý sa začína už teraz. Prestaneme sa báť, pretože vieme, že nič v živote ani v smrti nás od neho nemôže oddeliť.

Budeme hľadať nové spôsoby, ako túto pravdu a život odovzdať všetkým, ktorých stretne. Budeme mu dôverovať, keď príde smútok alebo stratíme niekoho blízkeho. Budeme plakať s tými, ktorí trpia alebo sa vyrovnávajú so smrťou blízkych. Budeme mať vieru, ktorá nebude predstierať, že je všetko v poriadku a niet dôvod plakať, ani nebudeme kritizovať Boha a obviňovať ho za naše straty.

JA SOM Keď náš pohľad zostane upretý na Ježiša, začneme vidieť nové veci. Všimneme si, komu povedal pravdu priamo na rovinu a komu ju oznámil jemne a šetrne. Budeme sledovať, ako sa správal k ľuďom. Všimneme si tých, ktorí ho najviac priťahovali. Uvidíme, že Ježiš sa nevzdal života na zemi skôr, než prišiel jeho čas. A keď ten čas prišiel, nehanbil sa priznať svoj strach ani ho vyjadriť pred Otcom. Statočne sa mu postavil tvárou v tvár.

Potom porozumieme sebe samým. Pochopíme, že cirkev má byť jednotná, nie jednotvárna. Sme Božie deti a sme jedineční. Budeme sa pýtať Boha, čo chce, aby sme robili a ako sa na máme túto prácu pripraviť. Keď budeme plniť poslanie, ktoré pre nás Boh určil, budeme skutočne sami sebou.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Ktorý z Ježišových výrokov *ja som* ti je najbližší? Prečo?
2. Podarilo sa ti tento týždeň zistiť, kým naozaj si? Akým spôsobom si na to prišiel?

3. Ako môžeme pomôcť druhým napraviť ich nepochopenie Boha? Ako môžeš ukázať svojim priateľom, že Boh je Bohom lásky a zľutovania?
4. Najdôležitejšia otázka: Kto si? Kým naozaj si?

ŽIVOTNÝ PRINCÍP Č. 8

**JEŽIŠ AKO – JA SOM – JE, BOL A VŽDY BUDE.
PRETOŽE PREŽIL SKUTOČNÝ ŽIVOT
TU NA ZEMI, MÔŽEM AJ JA BYŤ V ŇOM
SKUTOČNE A ÚPLNE SÁM SEBOU.**

DEBBONNAIRE KOVACS už ako dieťa vedela, že by raz chcela byť spisovateľkou. Ako jedenásťročná predala svoj prvý príbeh do časopisu pre mládež. Ale až keď mala dvadsať rokov, pochopila, že písanie a vyjadrovanie nie je len niečo, čo ju veľmi naplňa a teší, ale že je to činnosť, ktorú od nej chce Boh. Doteraz napísala dvanásť kníh vrátane niekoľkodielnej učebnice o Biblii, ktorá sa používa na adventistických školách v USA, a viac než 150 príbehov a článkov pre čitateľov všetkých vekových kategórií. Snaží sa viesť ostatných k tomu, aby rozpoznali svoje dary, uvedomili si svoje sny a vízie a prijali ich ako poverenie od Kráľa nebies.

UNIJNÍ KONGRES MLÁDEŽE CASO

14. – 21. srpen 2011
Dlouhý u Trhové Kamenice

CO MĚ ČEKÁ

STUDIUM KNIHY KOLOSKÝM

Nejen číst, ale taky
rozumět a prožít...

Sdílení ve skupině

Práce s biblickým textem

Setkání se stejně hledajícími
mladými lidmi

Chvály

Sportovní aktivity
odpočinek

Hlavní host

Olda Svoboda, M.A.

Informace o UK2011 naleznete na www.mladez.net/up
Hlaste se od 3. hod. 16. min 15. dubna 2011! Kapacita omezená!

IDENTITA

Prednášky Modlitebného týždňa mládeže 2011

Zodpovedná redaktorka Michaela Hrachovcová. Grafický dizajn Jan Dobeš. Fotografie na obálke istockphoto.com, ostatné fotografie photos.com. Preklad Marcela Bieliková. Vydal Advent-Orion, s. r. o., Praha. Prvé vydanie, 2011.

Vytlačila tlačiareň Jedlička, Orličky. ISBN 978-80-7172-945-7